

POKUSIT SE UČINIT BOHU SLUŽBU, ANIŽ BY TO BYLO VE VŮLI BOŽÍ

kázáno 27.11.1965 ve Shreveportu
Louisiana USA

Vám bratrům kazatelům a přátelům, kteří jste přítomni, bych rád řekl, že je to výsada, být dnes ráno tady. Nevím, zda můj život odpovídá tomu, co bylo o mně při představování řečeno.

Bratr Noel a já jsme nedávno spolu seděli a bavili se. Nemyslím, že jsem kdy potkal nějakého člověka, jako je on. Všichni jsme sice rozdílní, ale byli jsme stvořeni stejným Bohem. Tak je to také s bratrem Jackem Moore. Bratr Noel, jeho zeť mi řekl, jak se ho naučil milovat a vážit si jeho moudrosti. K tomu mohu říci: Amen. Byli to krásné časy, které jsme spolu strávili společně on a já, bratr Brown a bratr Bootlayer. Jsou to milí muži Boží, které z celého srdce miluji.

Jak vidím, žádný z nás nemládne. Vzpomínám si na čas před dvaceti léty a jak jsme se změnili od doby, co jsme společně procházeli pouštěmi. Tehdy jsme byli ještě mladší. Víme však, že existuje země, v níž nikdy nezestárneme. Jednoho dne se tam opět shledáme.

Když jsem včera večer opouštěl kapli, viděl jsem tam ležet jednu ženu na nosítkách. Myslím, že byla ochrnutá. Řekla: „*Bratře Branhame, před léty jsi mi řekl, že mám toto utrpení k nějakému účelu.*” Zapomněl jsem přesný slovosled a doufám, že to neopakuji nesprávně. Avšak ona měla mít dítě. Nemohla pochopit, jak by se to mohlo v jejím stavu stát.

U ní stál dobře vypadající mladý muž, který řekl: „*Já jsem to dítě. Jsem dítětem, které se jí mělo narodit.*”

Tolik věci se stalo na naší životní cestě; zde nemáme čas, abychom se tím blíže zabývali, ale tam, na druhé straně to učiníme.

Toto je shromáždění „Obchodníků”. Nepatřím k žádné organizaci, jak asi je vám všem známo. Toto je jediná skupina, k níž mám spojení a od níž vlastním členskou legitimaci. Je nadkonfesionální a jen pro obchodníky. Byli mně a mé službě, kterou mi dal Pán, náš Otec, velkou pomocí. Nejedná se o to, že nejsem pro organizace, nýbrž byla mi uložena služba a jestliže tomuto povolání nebudu věrný, pak budu nevěrný Bohu.

Napadá mi, že než jsem opustil Tucson, odvolal jsem se na to, o čem jsem jednou mluvil skupině v Los Angeles. Snad tam byli mnozí z vás. Trochu víc jsem káral organizace. Neměl jsem to v úmyslu. Jestliže si člověk usmyslí, že bude hrubý, pak je pokrytcem. To nesmíme, ne. Tím bychom se nad někoho povyšovali.

Mluvil jsem však o stromu, který jsem viděl v zahradě bratra Sharrita. Nesl asi patero různých ovocí. Řekl jsem: „*Takový strom jsem v životě neviděl.*” Nesl grapefruity, citrony, mandarinky, tangelo a pomeranče. Všechno rostlo na jednom stromě. Mínil jsem: „*To skutečně nechápu. Jaký druh stromu to je?*”

„Oranžovník.”

Optal jsem se: „Nu, to přece je ale grapefruit?”

Mínil: „Ano.”

Ptal jsem se dále: „Jak je to možné?”

Odpověděl: „Byl naroubován.”

Odvětil jsem: „Teď to chápu.”

Vysvětloval: „Všechny náleží k rodině citrusových plodů a každý druh stromu, který náleží k rodině citrusových plodů, může být naroubován.”

Řekl jsem: „Rozumím!” Potom jsem začal trošku jásat. Přece víte, že jsem nervózní a citový.

Zeptal se: „Co se děje?”

Odvětil jsem: „Nu, právě jsem na něco myslel. Chtěl bych se tě na něco zeptat: Až v příštím roce pokvete, nebudou to květy pomerančové, tangelové, grapefruitové, ani citronové, nýbrž jen pomerančové, že ano? Vždyť je to přece oranžovník?”

„Ne, ne,” odpověděl, „každá větev nese svoje vlastní ovoce.”

„Ó, chápu,” odpověděl jsem.

To se skutečně dobře poslouchalo. Víte, že jsem dostal vyznamenání od „Hartforda” a jiných universit. Pozoruji přírodu, to je nejlepší universita, jakou jsem našel; universita Stvořitele. Během toho, co ji pozoruji, přijímám svá kázání; když vidím, jak se chová.

Řekl jsem: „Z toho se raduji.”

Zeptal se: „Co se děje?”

Mínil jsem: „Jen jsem na něco myslel.”

V onom dni jsem na to kázal. Řekl jsem: „Vidíte, když Církev tehdy začala, byla tím, co Ježíš řekl u Jana 15: «JÁ jsem ten vinný kmen, vy jste ratolesti. Každá ratolest, která nenese ovoce, bude odřezána a spálena.»” O tom jsem kázal.

Někdo na mne kvůli tomu velmi naléhal a řekl: „Vidíš, myslel jsem, jestliže někdo skutečně byl zachráněn a naplněn Duchem svatým, nemůže se, jak jsi sám řekl, od toho již nikdy odvrátit.”

To souhlasí. Zeptal se: „Co je pak s tím?”

Odvětil jsem: „Mluvíš o něčem jiném. ON zde hovoří o nešení ovoce, ne o vinném kmenu. ON mluví o nešení ovoce a ne o životě. ON řekl: «Strom musí být obřezán, aby mohl růst a nést ovoce.»“

Pokračoval jsem: „Pohleď, na počátku rostli na tomto stromě jen praví bibličtí křesťané. Potom se objevila větev, která byla nazvána „lutheráni”, potom větev metodistů, baptistů, presbyteriánu. Byli to citrony a všechno možné.”

Řekl jsem: „*Daří se jim pod jménem „křesťanství“.* Žijí z toho stromu, nesou však své vlastní denominační ovoce. Jestliže však tento pomerančový strom sám vyrazí novou větev, pak ponese právě tak pomeranče, jako na počátku.”

Muž, o němž mluvím, sedí tamhle. Je vedoucím jedné z našich největších letničních organizací. Nevím, jak se mám vyjádřit, aby jeden každý pochopil, že to není mým úmyslem, abych byl proti těmto bratřím a sestrám. To nesouhlasí. Jsem v tom tak nepochopen a nevím proč.

Lidé jsou toho mínění, že nevěřím, že by měli chodit do církve. To je milion mil vzdáleno od pravdy. Musíme shromažďovat, a to tím více, čím více vidíme ten den se přibližovat. Musíme se shromažďovat v jednomyslnosti.

Kdybych bydlel v nějakém městě, v němž by existovala jen jedna církev, – nechtěl bych jmenovat žádné jméno, někde nějaká církev, – kdyby věřila jen jedno, totiž že Ježíš Kristus je Bůh a všechno ostatní by bylo převrácené, tedy bych chodil do této církve. Nemohu-li míti celý chléb, vezmu alespoň jeden krajíc. Chodil bych tam a naslouchal a uctíval Pána a ukázal Mu tím, že konám svůj díl. Chtěl bych Mu dát na srozuměnou, že jsem živý. Rád bych, aby každý věděl, k jaké straně náležím. Shromažďuji se s křesťany, modlím se tam a sloužím Pánu.

Je to ale tak těžké. To mi dalo velkou námahu. Potom jsem ale zjistil, že náš Pán byl v mnohých věcech nepochopen. Když něco řekl, nepochopili to. Patrně to tak musí být. Avšak ti moudří to pochopí, tak to říká Bible. Oni to pochopí.

Toho rána jsem tedy řekl, že prospívají pod jménem křesťanství, ale nesou nesprávný druh ovoce. Je to ovoce denominační. Vezmou něco a žijí z toho. Vyživují se ze stejného života.

Toto jsem se pokusil včera večer říci. Duch může být Duchem pokřtěn a přesto dotyčný není křesťanem. Vyživujete se tímž životem, avšak ovoce, které nesete, dokazuje, co jste. To je pravda. Oni mohou konat všechna znamení, modlit se za nemocné, uzdravovat nemocné, oči otvírat, d'ábly vymítat a činit všechny tyto věci, protože se vyživují z téhož života, který je v Něm. Přesto jsou citronem. To souhlasí. „*Podle ovoce je poznáte,*” řekl Ježíš. To jsme zjistili.

Když jsem opustil pódium, povstal vážený vedoucí a řekl: „*To's přece tak nemínil. Víme, že jsme byli všichni naroubováni.*”

„*To souhlasí, že jsme byli naroubováni do toho pahýlu, to je pravda, ale ne do vinné révy.*” Tu mě začal trochu urážet.

Tam byl také jeden mladý muž. Myslím, že je spřízněn s jednou filmovou hvězdou. Jeho jméno je Danny Henry. Byl baptistou. Přišel na pódium, objal mě a řekl: „*Bratře Branhame, snad to nevyzní rouhavě, ale myslím, že by to skoro mohla být 23. kapitola Zjevení.*”

Chtěl ještě něco říci, ale začal mluvit v jazycích. Baptista! Jedna žena z Louisiany, která byla přítomna, napsala překlad. Je Francouzka. Velká usedlá žena.

I jeden mladý muž, rovněž Francouz tam byl a napsal, co bylo řečeno. Porovnali to a souhlasilo to přesně.

Docela vzadu v Clifton's Cafeterii stál mladý muž se světlými vlasy. Přišel dopředu a řekl: „*Rád bych viděl, co bylo napsáno.*”

I já jsem si to prohlédl a všichni tři to přeložili stejně. Tento mladý muž byl tlumočnickem francouzštiny u OSN. Znělo to takto:

Protože jsi zvolil tuto přímou a úzkou cestu, těžší cestu – ty jsi učinil svoji vlastní volbu. Jaké skvělé rozhodnutí jsi učinil, neboť je to MOJE CESTA!

Dále bylo řečeno:

Toto samo v sobě je, co přinese mocné vítězství a dokončí v Boží lásce.

Vidíte, že ve francouzštině stojí podstatné jméno vždycky před přídavným jménem. Dokonce i v tom překladu to bylo tak napsáno. Nemohl jsem k tomu nic říci.

Možíš musel učinit svoji volbu; musel se rozhodnout! Všichni se musíme rozhodnout a učinit to nejlepší, jak nejlépe dovedeme. Respektuji poselství jednoho každého muže, které dal o Bohu. Ať je to cokoli, respektuji to z celého srdce.

Nedávno přišel jeden mladý bratr jménem Stringer. Myslím, že je z Louisiany nebo Mississippi. Přinesl několik fotografií, které jsme si prohlédli, jak jste pozorovali. Je na nich k vidění Anděl Páně. Pojdte a podívejte se. Kolik z vás jich slyšelo o té události. Mám za to, že každý z vás ji slyšel. Máme ji na zvukových páskách, atd.

Bylo mi to předpověděno jednoho dopoledne v 10:00 hod., když jsem se nacházel v Indianě ve své místnosti. Bylo řečeno, že velmi časně jednoho jitra budu v blízkosti Tucsonu a čistit své nohavice od lopuchů – ježků. Přišlo sedm andělů a nastalo zemětřesení, takže se země otřásla a kamení se kutálelo dolů s hor. Stálo tam sedm andělů.

Své ženě, která je tu dnes ráno přítomna, jsem řekl: „*Všechno připrav, neboť to nemůže snést a přestát žádný člověk. Odeberu se do Tucsonu. Mé dílo na zemi je skončeno. Půjdu domů, abych byl se svým Pánem Ježíšem.*”

Zeptala se: „*Jsi si tím jist?*”

Odpověděl jsem: „*Ano, nikdo to nemůže překonat. Je to nemožné.*”

Právě jsem kázal o sedmi věkách Církve. Tehdy jsem zavolal našeho statečného bratra Jacka Moore a zeptal se ho na Zjevení 1, kde je Ježíš popisován s bílými vlasy.

Řekl jsem: „*Byl přece mladý muž.*” Zde jsem tehdy přijal zjevení, že se tam neobjevuje jako jindy, nýbrž má něco jako paruku. Byl zahalen do této paruky na znamení Svěho absolutního Božství. Tomu jsem nerozuměl. V Izraeli museli dříve mít soudci bílé vlasy. Bílá barva je symbolem čistoty. Angličtí soudci v nejvyšších soudních dvorech nosí dosud během soudního řízení bílou paruku, aby ukázali, že po jejich výkonu soudní pravomoci již nic nenásleduje. Jsou nejvyššími soudci.

Vzpomínám si, že jsem učinil své nejlepší a odešel do Arizony. Ale byl jsem k smrti vylekán. Jel jsem na jedno shromáždění ve Phoenixu. Víte, že jsem kázal: „*Je to ten čas?*“ Vzpomínáte si na to? Vyprávěl jsem, co jsem viděl a řekl: „*Myslete na to dříve, než se to splní, je to TAK PRAVÍ PÁN: Něco se stane!*“

Asi máte tu pásku už ve vaší sbírce. Řekl jsem: „*Myslete na to, vidění se nemohou nikdy mýlit. Něco se stane. Zapamatujte si to!*“

Za několik dní jsem byl nervózní. Ptal jsem se sebe sama: „*Co je to? Zemřu? Jestliže ano, pak doufám, že to půjde rychle. Nechtěl bych, aby se to protáhlo.*“

Jednoho rána řekl Pán: „*Odeber se na vrchol kaňonu Sabino.*“ Když jsem byl nahoře a modlil se se zdviženýma rukama, pocítil jsem, že mi padlo něco do ruky. Byl to meč. Dovedete si představit, jak se člověk cítí, je-li tam docela sám a náhle drží v ruce meč, který je přibližně tak dlouhý. Spustil jsem ruku dolů a prohlédl si ho. Byl jako dlouhý nůž a já přece mám strach z nožů. Jako všechny nože byl z kovu a velmi ostrý a úzký. Byl udělán jako meče bojovníků a měl chránič na rukojeti, aby si člověk nemohl zranit ruku. Na rukojeti byla perla. Přesně se hodil do mé ruky. Třel jsem si obličej a znovu tam hleděl. Přesně na témže místě jsem před několika dny viděl sněhobilou holubici, která se tam posadila. Později o tom budu vyprávět.

Držel jsem jej v ruce a mínil: „*To je podivné. Pane, ztrácím svůj rozum? Nikdo tu není. Zde je meč. Jsem na míle vzdálen od lidí, a zde je meč.*“ Zdvihl jsem ruce; odkud ten meč přišel?

Myslel jsem: „*Je to podivné. Podívej se sem, je to meč.*“ Dotkl jsem se ho. Byl to meč. Řekl jsem: „*Nikdo zde není. Jsem docela nahoře na vrcholu, na nejvyšším bodu hory.*“ Odtamtud by ani nebylo možno spatřit Tucson; ležel příliš daleko pode mnou.

Myslel jsem si: „*To je podivné. Přece musí být v blízkosti někdo, kdo mohl meč udělat a vložit do mé ruky.*“ Řekl jsem: „*To mohl být jen Bůh, který stvořil pro Abrahama skopce a také stvořil veverký.*“ O tom jste slyšeli. Řekl jsem: „*Zde je ten předmět. Je vyroben ze tří různých druhů materiálu a já ho v ruce držím tak skutečně, jak bych i něco jiného mohl držet.*“

Tu jsem uslyšel hlas, který řekl: „*To je meč Krále.*“

Mínil jsem: „*Odkud přišel?* (ten hlas – pozn. překl.) *Z těch skal.*“

Držel jsem ruku tak vysoko a řekl: „*Meč krále.*“

Mečem se pasuje někdo za rytíře. Myslím, že to souhlasí. Dříve pasovali na vojáka a při jiných příležitostech na rytíře. Pak jsem řekl: „*Možná, že to bylo k tomu účelu a znamená to, že mám vkládat na kazatele ruce, nebo něco podobného, abych je dosadil na kazatele.*“

Hlas promluvil znovu a řekl: „*Meč Krále. Ne meč jakéhokoli krále, nýbrž KRÁLE!*“

Myslel jsem si: „*Bud'to jsem bezsebe a ztratil jsem rozum, nebo se něco stane a někdo stojí v mé blízkosti.*“

Bratři, tyto věci jsou pravdivé. Nevím, jak to mám říci. Vy jste viděli, že se to vždycky dělo. Nemohl jsem tomu rozumět. Byl to velmi zvláštní pocit.

Potom jsem si myslel: „*Ať je to kdokoli, On, který po celý můj život ke mně mluvil, už od té doby, co jsem byl malým chlapcem, je zde, a já Ho nemohu vidět.*” Řekl jsem: „*Meč KRÁLE.*” Bůh je Král. „*A co je tento meč?*”

„*Slovo. Bylo vloženo do tvé ruky. Neboj se smrti. Jedná se o tvoji službu.*”

Ó, v pláči a z plna hrdla jsem křičel a letěl z hory dolů. Skákal jsem přes skály, když jsem letěl dolů. Potom jsem to vyprávěl své ženě. Řekl jsem: „*Nezemřu. Jedná se o moji službu.*”

Předtím jsem jí řekl, aby zůstala s dětmi u Billy Paula. Privil jsem: „*Nic nemám, ale Církev se postará, že nebudete muset hladovět, atd. Setkám se s vámi na druhé straně.*” Nyní jsem ale řekl: „*Nezemřu. Týká se to mé služby.*”

O několik dní později jsem přišel z jednoho shromáždění a našel jsem třístránkový telegram. Byl poslán z Houstonu, v Texasu. Muž, který mě tak silně kritizoval onoho večera, když byl udělán v Houstonu snímek Anděla Páně, mi poslal telegram. Jeho žena psala: „*Bratře Branhame, vím, že jsi velmi zaměstnán a můj syn sedí v cele smrti a má být popraven na elektrickém křesle.*”

Pomyslel jsem: „*Co by bylo, kdyby to byl Billy Paul?*” Stálo tam dále: „*On a jedna dívka byli odsouzeni k smrti.*” Jistě jste o tom četli v novinách. Samozřejmě.

„*Máme už jen jedinou naději,*” bylo řečeno, „*že přijdeš, uspořádáš shromáždění a svoláš lidi dohromady.*”

Raymond Kuckstra mi již několikrát psal, avšak při posledním shromáždění jsem měl v plánu, že udělám s p. McNelly a jinými výlet na hon. Pomyslel jsem: „*Jestliže dopustím, aby tyto děti musely zemřít a nezastanu-li se jich, nebudu již nikdy moci jít na hon!*”

Tedy jsem přislíbil, že přijedu. Držel jsem v Houstonu shromáždění a nepopravili je. Dostali doživotně. Toho chtěli dosáhnout, aby dostali jen doživotně. Myslím, že v Texasu to znamená 21 let.

Na zpáteční cestě jsem se s bratrem Fred Sothmannem odebral do hor. On tu někde je. Bratře Frede, kde jsi? Zde jsou bratři Fred Sothmann a Gene Norman. Druhého dne přišel Anděl Páně přímo do tábora, kde jsme se nacházeli a bylo jim řečeno, co bylo s jejich dětmi a co učinili.

Nechal jsem je zpět a vystoupil na horu. Svého divočáka jsem už složil a chtěl jsem bratru Fredovi jednoho nahnat. Našel jsem to místo na svahu, kde žrali a řekl: „*Řeknu ti, co udělám bratře Frede. Půjdeš ráno k tomu místu. Při východu slunce vyrazíme a vystoupíme na horu. Jdi za svítání. Já se odeberu na druhou stranu. Žádného nezastřelím, ale když poběží tímto směrem, vystřelím před nimi jednu ránu, aby zase běželi zpět. Vyhledej si jednoho velkého.*”

„*V pořádku,*” odpověděl.

Bratr Fred tam tedy šel. Nemyslím, že bratr Gene Norman šel s sebou; nebo přece? On byl na druhé straně. Mnozí z vás znají Gene Normana, je s mnohými dobře spřátelen. Milý bratr. Sešel trochu hlouběji dolů. Onoho jitra tam však divočáci nebyli. Mohl jsem vidět, jak bratr Fred mu mával. Bylo to přibližně míli ode mne. Myslil jsem si: „*Kam mohli jít?*” Sešel jsem do jedné rokle a když jsem byl dole, přemýšlel jsem: „*Uvidím, zda bych je našel.*” Tedy jsem opět vystoupil vzhůru. Bylo krátce po rozednění. Slunce právě vycházelo.

Obešel jsem jednu, byla na sta stop hluboká. V tomto velkém kaňonu neexistuje nic, než velké skály, jež tvoří vysoké stěny. Slunce vystoupilo výše. Myslím, že bylo asi sedm hodin. Posadil jsem se a rozhlédl se kolem. Náhodou jsem pohlédl na svou nohavici a spatřil na ní lopuch, pomyslně jsem si: „*To mi připadá podivné.*”

Přece víte, že Anděl Páně mi řekl, že budu asi 40 mil vzdálen od Tucsonu a odstraňovat lopuch ze své nohavice. Víte ještě, že jsem to viděl?

Řekl jsem: „*Je to podivné.*” Držel jsem je v ruce.

V tom okamžiku, jak jsem vzhlédl, spatřil jsem na vzdálenost přibližně 500 metrů ode mne, vycházet asi 20 divočáků, žrali listí a pak si tam lehli. Pomyslně jsem: „*Jen kdybych mohl dosáhnout bratra Freda a dovést ho na to místo, pak svého divočáka dostane.*”

Věděl jsem, že byl ode mne vzdálen jednu nebo dvě míle. Pomyslně jsem: „*Jen kdybych mohl podél toho jalovcového keře přejít malý horský hřeben, aniž by mě upozorovali; až se octnu na druhé straně, přijdu na horskou stezku. Po ní mohu vystoupit, pak už mě nebudou věřit. Na cestě, o níž vím, že vede z kaňonu, bych mohl připevnit kus papíru a přivést bratra Freda ještě včas.*”

Odhodil jsem lopuch, neboť jsem na tu věc zapoměl a šel opatrně přes vrcholek. Ohlédl jsem se – neviděli mě. Utíkal jsem dolů a dostal se na stezku. Měl jsem na hlavě velký černý klobouk. Když jsem se rozběhl vzhůru po rokli, stalo se to.

Všude se trásla země. Kamení ze skal takové velikosti se kutálelo dolů. Prach se rozvířil. Pohlédl jsem: přede mnou stálo sedm andělů, přesně, jak mi to bylo ukázáno. Měl jsem pocit, jako bych stál vysoko nad zemí. Nejprve jsem myslel, že na mě někdo střílel, neboť se svým černým kloboukem jsem vypadal jako divočák. Víte, že jsou tmaví. Myslel jsem, že na mne někdo zblízka střílel. Potom jsem ale pochopil, co to bylo. Dostal jsem příkaz a k tomu náležitější místa z Písma o sedmi pečeti, které obsahují sedm tajemství.

Někdo mi řekl: „*Jednoho dne ti Pán tyto věci zjeví, neboť máš vidění, bratře Branhamo. Přivedou nás blíže k Bohu a dají nám více síly, než máme nyní, že budeme mluvit v jazycích a podobně.*”

Odpověděl jsem: „*To nemůže být.*” Neboť hledíte, věřím, že Slovo je pravda. Bible říká: „*Kdokoli by připojil nějaké slovo nebo ubral ...*” Musí to být ve Slovu. Jsou to tajemství, která byla lidmi přehlédnuta. Z něho také přišlo mé poselství o semeni hada a o pravé víře v jistotu věřícího.

Nemálo si vážím bratrů prebytariánů i vás bratrů baptistů, kvůli způsobu, jak věříte v jistotu nějakého věřícího. Neříkám to, abych se lišil, ale nepochopili jste to docela správně. To je pravda. A i já jsem to viděl nesprávně. Jestliže sestoupí anděl z nebe a řekne něco a najdete to v Písmu, pak je to pravda. To souhlasí. Hled'te, On vždycky mluví v přesném souladu s Písmem.

Tak jsem pozoroval, až tento světelný kruh začal vystupovat a stal se tajemným světlem, které vypadalo jako mlha. Kolik jich vidělo ty snímky, které byly udělány v Houstonu? Vzpomínáte si na to? Právě tak to bylo. Přijalo to tuto formu a stoupalo stále výš.

Rozběhl jsem se a snažil se nalézt bratra Freda a ostatní. Asi za půl hodiny jsem ho mohl spatřit dole, jak mává. I bratr Gene přišel a mával. Věděli, že se něco stalo. Pak jsem se k nim dostal. Bratr Fred sedí tamhle.

Když to vystoupilo, nevěděl jsem, že až v Mexiku z toho udělaly observatoře snímky. Časopis *Life* uveřejnil snímek, který byl udělán, když to vystoupilo. Zde je ten časopis se snímkem. Je zde řečeno, že jde o tajemný úkaz a že nevědí, odkud přišel. Protože se to nacházelo příliš vysoko v zemské atmosféře, nemohla to být mlha. Bylo to třicet mil vysoko a dvacet sedm mil široké, když to dosáhlo této výšky. Tam nahoře neexistuje už vůbec žádná vlhkost.

Mysleli na nějaké letadlo, proto se všude vyptávali, avšak toho dne tam žádná letadla nelétala. Bylo to nasnadě, protože okenní tabulky a věci se třásly. Tam nahoře nebyla letadla. Zde to máte v časopisu. V něm stojí to stejné. Šlo to stále dále.

Zde je časopis *Science*. Ani oni to nedovedou vysvětlit. Nevědí, co to je.

Onehdy jeden můj přítel šel na universitu v Tucsonu a mluvil o tom s nimi. Řekli: „*Nerozumíme tomu.*”

Řekl jsem: „*Neříkej nic, vždyť to nepomůže. Neházejte své perly sviním!*” Je to pro Církev, pro vyvolené, ty vyvolané.

Pak přišli mnozí a řekli: „*Bratře Branhame, vidím zde přece tvůj snímek. Viděl jsem to.*” Přece víte, jak vypadá. Avšak duha, kterou vidíte na obrázku tohoto bratra, se ukázala později. Tak to vypadalo, když to začalo stoupat. To zde byla pravá strana. Všichni si vzpomínáte, že jsem řekl: „*Ten nápadný anděl, který ke mně mluvil, se nacházel docela vpravo.*” To bylo ještě předtím, než se to stalo.

Vzpomínáte si na to? Jeho perutě šly dozadu. To jsou přesně perutě anděla, zatímco se ten oblak zvedal. Udělali různé snímky, protože to bylo tak tajemné. Toto je poslední snímek, forma, jakou to mělo na nebi naposled. Tak to bylo v *Lifu* uveřejněno. Vidíte, jak od toho okamžiku, kdy jej objevili, stoupal vzhůru. To zde je hlavní snímek formy, jakou měl naposled. Oni nevědí, odkud přišel, a kam šel. Stále ještě to nevědí. Věda je úplně bezradná; nevědí, co se stalo. My to ale víme. „*Budou znamení na nebi.*” Víme to. ON tyto věci zaslíbil. Jim bylo dovoleno jen udělat snímek.

Vím, že dnes ráno jsme mezi sebou. Jestliže bych vám, bratři a sestry měl připadat jako někdo, kdo myslí, že ví všechno lépe, tedy mi prosím, odpusťte. Není to můj

úmysl. Stojím zde a mluvím dnes ráno před vzdělanými a moudrými lidmi. Jsem nevzdělaný, nedovedu ani správně citovat místa z Písma.

Dnes ráno chci číst jednu kapitolu a musel jsem poprosit jednoho bratra, aby to za mne učinil, neboť ani nedovedu správně vyslovit ta jména.

Mým tématem je dnes *1. Paralipomenon 13*. Chceš-li bratře Jacku, můžeš to již otevřít. Protože neumím ta jména vyslovit, ať je přečte on, neboť je dovede vyslovit.

Vím, že mluvím k chytrým lidem. Avšak bratři, tyto věci se staly, abyste nehleděli na mou nevědomost, nýbrž věřili, že vám říkám pravdu. Je to Bůh, který vám říká pravdu. To je pravda.

Mluví-li o denominacích, pak není mým úmyslem, abych k vám byl tvrdý. Nechci vás odvracet od chození do vaší církve. Chodte do své církve, neboť to máte dělat. Avšak nepřistupujte k organizacím. Jednoho dne vám to vysvětlím a dokážu na základě Písma, že je to znamení zvířete (šelmy). Zapamatujte si to: je to to znamení.

Budu o tom kázat, ale ne ve sboru bratra Jacka. Určitě by řekl: „*Učiň to přece!*“ Ale já k tomu užiji kaple doma, neboť to bude trvat asi 4 hodiny. Moje téma bude: „*Šelma na počátku a šelma na konci, stezkou hada.*“ Bude to vyžadovat asi 4 hodiny. Mám k tomu již připravena biblická místa. Šelma na počátku, šelma v zahradě Eden, je šelmou na konci.

Ukáži vám, že je to náboženská osoba a že je to on, kdo vynalezl denominace. Budeme sledovat jeho stezku a dokážeme vám podle Písma, že je to tak. Nevěděl jsem to, až mi to tam ukázal před několika dny Duch svatý. Když jsem se jednoho dne do toho ponořil, mluvil někdo ke mně. Myslel jsem, že to byl snad bratr Hickerson, jeden z našich pokladníků, resp. diakonů v Církvi v Jeffersonville. Jestliže nevěřím v to, že se má chodit do sboru, proč potom mám sbory? Toho večera byli v celé zemi napojeni na přenos. Ve vzdálenosti 200 čtverečných mil se nachází jeden z mých sborů. Když jsem si tento snímek v mé místnosti prohlížel, řekl mi někdo: „*Otoč to doleva.*“ Zpozorněl jsem.

Vím, že se to poslouchá, jako by někdo nebyl docela při smyslech. Je to tak, jak jsem jednoho večera řekl: „*Všechno velké musí znít tak učeně.*“ Nejsem proti tomu. Potřebujeme to. Posilejte své děti do školy, aby byly vyučovány. Avšak mohu vám říci: V budoucím světě jim to nic neprospěje, neboť tam bude existovat jiná civilizace. Bude mnohem vyšší, než tato. V oné civilizaci již nebudou školy, smrt, ani hřích. V této existuje to všechno. Úplně jedno, jak civilizovanými se stáváme, přináší to vždy více smrti. Tamta bude bez smrti. Zde potřebujeme školy, musíme nosit oděv, atd.

Toho jitra jsem chtěl mluvit o satanově Edenu. Mnozí z vás mají pásku „*Satanův Eden*“. Stvořil jinou zahradu Eden a potřeboval k tomu šest tisíc let, jako Bůh při Svém počátku. Bůh stvořil Eden a satan jej zkazil. Nyní zřídil satan svůj vlastní Eden. Avšak Bůh jej zničí a potom postaví Svůj.

Něco mi řeklo: „*Otoč ho správně!*“

Mínil jsem: „*Už ho přece prohlížím správně!*“

Bylo řečeno: „*Otoč jej správně.*”

Pomyslel jsem: „*Snad míní: «Otoč jej doprava.»*“ (pozn. překl.: *doprava* a *správně* jsou v angličtině stejná slova)

Když jsem to udělal, byla to, jak vidíte, hlava Kristova, jak jej namaloval Hoffmann; jak vypadal ve třiatřiceti. Podívejte se sem. Vidíte Jeho tmavou bradu, obličej, oči, nos, atd. Vidíte, jak se Jeho vlasy objevují zde v tomto okruhu? Je obklopen bílou parukou z andělů, aby bylo ukázáno, že poselství o NĚm, že je Bůh, je pravda.

ON je nejvyšším soudcem universa, nejvyšším soudcem nebe i země. ON je Bůh; nic jiného než Bůh. ON je Bůh, jenž se zjevil v lidské podobě a byl nazván Synem Božím. Syn byl ten obal (schránka).

Nedokazuje to, že je naše poselství, že On je včera, dnes i na věky tentýž, plně a docela pravdivé, je-li potvrzováno Písmem, službou, Jeho přítomností? Proto je sedm pečeti pravda, bratři. Třeba s tím nesouhlasíte, avšak posaďte se jednou a bádejte s otevřeným srdcem a nechtě se vést Duchem svatým.

Dříve, než jsem o tom mluvil, zavolał jsem bratra Jacka a zeptal se ho, co znamená to bílé zahalení.

Odpověděl: „*Nuže, bratře Branhamo, mohu si to vysvětlit jen tak, že po vzkříšení byl ve Svém oslaveném těle.*” Mluvil jsem s bratrem Jackem. Neznám nikoho na světě, na něž bych se mohl více spolehnout, pokud se týče teologického učení, než na bratra Moore, bratra Vayle a takové muže, kteří jsou pravými teology a četli mnoho knih a různá hlediska ke všemu. Avšak hleďte, ačkoli je můj blízký přítel, přesto jsem to nemohl přijmout. Bylo zde něco, co to nepřijalo.

Když se potom stalo tohle, poznal jsem, co to je. Zde je Jeho tmavý vous. Mám za to, že to můžete vidět. Tmavý vous a tmavé vlasy, oči, nos, atd. Je to prostě dokonalé. Na této straně dokonce vyčnívá část Jeho vlasů. ON je Bůh. ON je tentýž, včera, dnes i na věky.

Toto je časopis *Life*. Zapomněl jsem jaké vydání to je. Ó, ano, ze 17. 5. 1963. To je to vydání, kdyby si snad někdo chtěl ten časopis koupit. Na titulní straně je fotografie Rockefellera a jeho ženy.

Toto zde, je nové vydání časopisu *Science*, v němž stojí, že je to stále ještě tajemství. Proč jsem říkal tyto věci? Dá vám to malý náhled do věcí, které bychom rádi řekli a které Bůh v nebi a i na zemi potvrzuje jako pravdivé, kupř. dar rozeznání a vidění. Máme jako vždycky, mnoho napodobenin. Myslete ale na to, že dříve než může existovat nějaká falešná dolarová bankovka, musel být dřív pravý dolar. Teprve potom je možno ho zfalšovat. Zrovna tak existoval jeden pravý Mojžíš a jeden pravý Aron. Teprve pak přišli Jannes a Jambres.

Vidíte, jak všechno probíhá? Oni něco vidí a potom se to pokoušejí napodobit. Ve skutečnosti ale existuje jen jeden originál. To souhlasí. Neříkám to, abych zraňoval, zlehčoval, nebo něco nesprávně zařadil, nýbrž jen kvůli pravdě.

Pomalou stárnu a vím, že už nemám příliš mnoho času. Jestliže Ježíš prodlí, možná, že bych směl ještě trochu zůstat, avšak vím, že toto srdce jednoho dne udělá svůj poslední tep. Potom vkročím do velké, tmavé komory, kterou nazýváme smrt. Až to tak dalece bude, nechtěl bych mít nic, na co bych se musel ohlédnout, z čeho bych měl činit pokání.

Jakmile tento okamžik nastane, chtěl bych z milosti Boží být čistý a bez poskvrny. Byl bych rád oblečen v roucho spravedlnosti, až tam vejdu a jen jedno budu mít ve svých myšlenkách: Znáám Jej v síle Jeho vzkříšení. Až On zavolá, vstanu z mrtvých a budu s Ním věčně žít.

Účel mé existence zde je, snažit se jednoho každého dostat – ne k tomu, aby změnil svoji teologii – nýbrž, aby rostla jeho víra v zaslíbení Boží pro tento den.

Modleme se:

Drahý Bože, jsme dnes ráno vděčným lidem. Dnes ráno není mezi námi ani jediný, Otče, kdo by nepocítil, že toužíme po tom, abychom s Tebou byli úžeji spojeni. Chtěli bychom Tvůj dotyk v našem životě, skrze nějž bychom byli mírní a povolní, abys nás každého času mohl změnit a formovat v syny a dcery Boží. Z tohoto důvodu jsme zde, Otče. Můj jediný úmysl je žít z Tebe, přijímat Tvé Slovo a přinášet je mužům a ženám, ne abych se lišil, nýbrž ctil Toho, který mi dal život. Dej to Pane.

Toto dopoledne jde přenos opět do celého národa. Necht' tu není ani jedna osoba, která slyšela náš hlas a přesto by musela vejít do oné velké komory, aniž by Tě poznala v síle Tvého vzkříšení. Jsou-li někde v zemi nebo zde v této budově, v tomto auditoriu hřišníci, je-li zde někdo, kdo Tě nezná, necht' je toto den, v němž je jejich svědomí otřeseno a probuzeno, aby poznali, že nevědí, kdy budeme odvoláni a muset za svůj život skládat účty tam nahoře. Jestliže naše jméno stále ještě stojí v knize viny, budeme zavrženi. Stojí-li ale v Beránkově Knize života, máme skutečný život a jsme zachráněni.

Pane, život musí vejít z listí do květu, pak do klasu a potom do zrna. Během toho, co se to dnes ráno děje, je-li v stéblu ještě život, který musí jít do zrna, pak jej vynes ven, Pane. Necht' následuje růst zrna. Prosíme o to ve jménu Ježíš. Amen.

Odpusťte, že potřebuji tolik času. Zapomněl jsem, že toto je také radiový a telefonní přenos.

Nyní chceme přejít ke čtení. Bratře Jacku, máš tam svoji Bibli? Zatímco otvírám, prosím bratra Jacka, aby přečetl toto místo z Písma, protože ta jména nedovedu vyslovit správně. V pořádku. *1. Paralipomenon 13:*

„David pak poradil se s hejtmany nad tisíci, s setníky a se všemi vývodami. A řekl David všemu shromáždění Izraelskému: Jestliže se vám líbí a jestli to od Pána Boha našeho, rozešleme posly k bratrům našim pozůstalým do všech zemí Izraelských, a též kněžím a Levitům do měst a předměstí jejich, a necht' se shromáždí k nám, abychom zase k nám přivezli truhlu Boha našeho; nebo jsme ji nehledali ve dnech Saulových.

I řeklo všechno množství, aby se tak stalo; nebo líbila se ta věc všemu lidu. Protož shromáždil David všecken lid Izraelský od Nilu Egyptského, až kudy se vchází do Emat, aby přivezli truhlu Pánovu z Kariatjeharim.

A tak vstoupil David a všecken lid Izraelský do Béla v Kariatjeharim, kteréž jest v Judstvu, aby přenesli odtud truhlu Boha Pána, sedícího nad cherubíny, jehož jméno se vzývá. I vstavili truhlu Boží na nový vůz, vzavše ji z domu Abinadabova, Uza pak a Achio zpravovali vůz. Ale David a všecken lid Izraelský hráli před Bohem ze vsí síly, v zpěvích na harfy, na loutny, na bubny, na cymbály a na trouby. A když přišli až k humnu Kidon, vztáhl Uza ruku svou, aby podržel truhlu, nebo uchýlili se volové. Protož rozhněval se Pán na Uzu a zabil jej, protože vztáhl ruku svou k truhle; a umřel tu před Bohem.

Tedy zkormoutil se David, protože se Pán tak přísně obořil na Uzu. I nazval to místo Perez Uza až do tohoto dne. A boje se David Boha v ten den, řekl: Kterakž mám sobě přivésti truhlu Boží? Pročež nepřenesl David truhly k sobě do města Davidova, ale obrátil ji do domu Obededoma Gittejského. I pozůstala truhla mezi čeledi Obededomovou v domě jeho za tři měsíce, a požehnal Pán Obededomovu domu a všem jeho věcem.”

Děkuji, bratře Moore, že jsi za mne předčítal z Písma. Je mi líto, že jsem to nemohl číst sám, ale nebylo to možné.

Chtěl bych, abyste si otevřeli se mnou Marka 7. Budeme číst prvních sedm veršů z Marka 7:

„I sešli se k němu farizeové a někteří ze zákoníků, kteříž přišli z Jeruzaléma. A uzřevše některé z učedníků jeho obecnýma rukama, (to jest neumytýma) jísti chleby, reptali o to. Nebo farizeové a všichni Židé nejedí, leč by ruce umyli, držíce ustanovení starších. A po trhu nejedí, leč se umyjí. A jiné věci jsou, kteréž přijali, aby je zachovávali, jako umývání koflíků, žejdlíků a medenic i stolů. Potom otázali se ho farizeové a zákoníci: proč učedníci tvoji nezachovávají ustanovení starších, ale neumytýma rukama jedí chléb? On pak odpověděv, řekl jim: Dobře prorokoval Izaiáš o vás pokrytcích, jakož psáno jest: Lid tento rty mne ctí, srdce pak jejich daleko jest ode mne; ale nadarmoť mne ctí, učíce učení a ustanovení lidská.”

Modleme se: Drahý Bože, požehnej nyní Své Slovo, aby vykonalo, k čemu jsi je poslal. Použij si nás jako nástrojů, aby bylo vysloveno a našich uší, abychom je slyšeli od Tebe a našich srdcí, abychom je přijali. Prosíme o to ke cti Boží ve jménu Ježíš. Amen.

Dnes ráno jsme napojeni na národní telefonní síť. Pokud vím, poslouchá i můj dobrý přítel Roy Borders. Včera večer byl na tom velmi špatně. Zapomněl jsem, že včera večer jsme rovněž měli přenos. Royi, kdekoli by ses nalézal, ať ve sboru v San Jose nebo ve sboru bratra McHughese, ať jsi kdekoli, neboj se, můj bratře, vše bude dobré. Buď klidný. ON mi to dá vědět, Royi. Nestarej se, synu, měj víru v Boha.

Dnes ráno zní mé téma: „Učinit Bohu službu, aniž by to byla vůle Boží.” To je podivné téma. Důvěřuji, že nám Pán toto zjeví. Pamatujte si: Pokusit se učinit Bohu

nějakou službu, aniž by to byla vůle Boží. To se poslouchá podivně. Avšak možná, že nám tím Bůh může pomoci.

Chtěl bych dnes ráno ještě říci, že jsme rádi, že máme mezi sebou jednoho z mých přátel. Je to jeden velmi milý přítel, mladý muž. Mnozí z vás, kdo posloucháte přenos, ho znáte. Má dnes narozeniny a je mu 93 let, bratr Dauch, který zde přede mnou sedí. Je mu 93 let. Před několika lety řekl lékař, že nemůže zůstat naživu. Viděl jsem ho tam předtím sedět. Byl v kyslíkovém stanu. Jeho milá žena mě zavolala a řekla: „*Bratře Branhame, chceš-li svého starého přítele Billa najít ještě živého, musíš ihned přijít.*”

Jedna z pneumatik na straně byla píchnutá, prázdná. Vyměnil jsem ji a pokusil se dostat se k němu. Byl jsem právě u benzinové pumpy a na cestě k němu jsem zastavil a v Ohio si odpočinul. Když jsem vycházel odtamtud, viděl jsem vidění. Viděl jsem bratra Daucha, jak stál ve sboru a držel své ruce zdvižené. Pak se obraz změnil a já jsem ho viděl, jak přicházel ulicí a podával mi ruku. Bylo řečeno: „*Jdi a řekni mu: Je to Tak praví Pán.*”

Tehdy byl asi 90 letý. Stihl ho srdeční infarkt a trpěl ucpaním srdce a úplným selháním srdce. Lékař byl specialista. Ten muž není ... Ne, to bych nechtěl říkat. Je to člověk, který si může dovolit vzít si každého lékaře, jakého chce. Měl vynikajícího židovského lékaře, který mě potkal na chodbě a řekl: „*Nemá šanci na přežití.*”

Vešel jsem tam a strčil svoji ruku do kyslíkového stanu a zeptal se: „*Bille, slyšíš mě?*” Kývnul hlavou. Řekl jsem: „*Tak praví Pán: nyní nezemřeš.*”

O týden později, když jsem šel k pódiu, abych přinesl poselství, přišel bratr Dauch a prošel budovou. Když jsem potom později na druhé straně Louisville navštívil restaurant *Blue Boar*, vystupoval zrovna ze svého vozu, sešel ulicí a napřáhoval ke mně svou ruku; přesně podle slova Pána. To bylo před třemi, čtyřmi roky. A nyní přijel až do Shreveportu, projel zemí, ale ne letadlem, nýbrž autem. Tady nyní dnes ráno sedí. Srdečné blahopřání k narozeninám, bratře Dauchu. A to odevšad, z celého národa. Bůh ti zehnej.

Předtím věřil v trojici. Pokřtil jsem ho v jednom z prvních shromáždění, k nimž přišel. Bratr Banks Wood mu musel půjčit oděv, neboť jak vidíte, je velký muž. Vstoupil do vody a já jsem ho pokřtil v dobrých 85 letech na jméno Pána Ježíše Krista. Řekl, že nikdy nepocítil, že stojí správně, až dostal tuto jistotu. Potom měl narozeniny, od nichž nikdy nebude stárnout. To souhlasí. V oné nádherné zemi. Očekává, že zůstane naživu až do příchodu Pána. Může tak být, avšak jestliže by zesnul a my bychom v té době byli ještě zde, objeví se on nejdříve. To je pravda. Proto to v žádném případě nemůžeš zmeškat bratře Dauchu. Jsi přesně na správné cestě. Zůstaň na ní, můj bratře a Bůh ti zehnej. Děkuji Pánu za dobrého muže, jako je on a za to, že mu daroval všechna ta léta.

V knize Paralipomenon jde o to, že se snažili učinit Bohu službu, aniž by to bylo v Jeho vůli. Bůh je suverénní; to musíme pochopit jako první. Lidé se dnes ptají, proč nemůžeme mít probuzení. Věříte, že Bůh je suverénní? Bible to tak říká.

Před nedávnem jsem měl debatu se skupinou baptistů, milými bratry. Řekli: „*Bratře Branhame, můžeme mít jen tehdy probuzení, vezmeme-li Slovo a to slovo za slovem, stranu za stranou a písmeno za písmenem.*”

Řekl jsem: „*I já tomu věřím, stranu za stranou,*” a pokračoval jsem: „*O to se pokoušeli po celý čas.*”

Jeden řekl: „*Ale my musíme porozumět, co znamenají ta slova v řečtině.*” Odvětil jsem: „Mnoho jsem nečetl, avšak když jsem v církevních dějinách četl o koncilu v Nicei a o přednicejském koncilu, zjistil jsem, že nicejští otcové se již tehdy hádali kvůli řečtině. Téměř před dvěma tisíci lety. Jeden řekl: „*Znamená to toto.*” Druhý: „*Znamená to to.*” A třetí: „*To řecké slovo znamená ono.*”

Je to tak, jako se slovem „see” (sí) v naší řeči. Slovem „sea” (sí) mohou být míněna *vodstva, vody*. Slovem „see” (sí), může být také míněno *rozumět* a mnoho jiného.

Slovo „bored” znamená *mít provrtanou díru, nebo mít připravenou cestu, nebo ty jsi mne nudil. You paid my board”* znamená *tys za mne zaplatil ubytování*.

Jedna jediná samohláska nebo písmeno může úplně změnit význam. Tak se vám to nikdy nepodaří. Bůh to tak dal napsat z jednoho důvodu.

Celé Slovo je inspirováno. ON řekl: „*Chválím Tě, Otče, že jsi to skryl před očima moudrých a chytrých a zjevil nemluvnátkům.*” Je to zjevení o Něm, jak jsem již včera večer řekl. Je to zjevováno nedospělým.

Řekl jsem: „*To se nepodaří. Probuzení nepřijde dříve, dokud je suverénní Bůh nepošle a pak vezme třeba nějakého nevědomého, který nedovede správně napsat ani svoje jméno, někoho, kdo svoji vlastní řeč správně nedovede, natož aby uměl řecky a pošle je (probuzení) skrze něho.*”

Přesně to učinil v onom čase. Když Petr kázal o letnicích, dovedl sotva napsat své jméno. Byl nevědomý a nevzdělaný. Bůh ale činí věci, které připadají našemu intelektálnímu myšlení podivné. To je důkaz toho, že je to od Boha. Kdyby vzal skupinu teologů a hodnostářů, pak by řekli: „*Vidíte, to je chytrý Kaifáš. Měl pravdu.*”

Bůh ale se sklonil a vzal rybáře, kteří nedovedli ani své jméno napsat. Ty On vzal. Takový je Bůh. Bere něco, co není nic, a udělá z toho něco ke Své cti. Z chaosu udělal Eden. Ó, to je Bůh.

Má-li někdo mechaniku pro probuzení, pak je to náš vážený bratr Billy Graham. Avšak dokonce i když mechanika souhlasí, nebude to uvedeno do chodu. Je zapotřebí dynamiky, aby se to pohybovalo. Mohli byste vyrobit auto, vestavět dobrá sedadla a prvotřídní píst a vědecky dokázat, jakého výkonu je schopen. Avšak jestliže tu není dynamika, zůstává jen mrtvým předmětem.

O probuzení ve Walesu, posledním z našeho letničního probuzení neví nikdo, skrze co začalo. Jen se shromáždila skupina lidí.

Kdyby náš přítel Billy Graham dostal dohromady všechny presbyteriány, lutherány, letniční a ostatní a držel v nějakém městě velká shromáždění a ve dvou týdnech by

přišlo 30 000, kteří by předali své srdce Kristu, pak o dva týdny později by nebyl ani jeden k nalezení.

Hleďte, to je mechanika. Avšak mluví-li Bůh ve Své suverénní milosti k nějakému malému *nevědomci* k nějakému *nikdo* a potom v nějakém městě spadne Jeho Duch, nemohou už muži jít do práce, ženy mýt nádoby a služby stlát postele, protože se zdviženýma rukama křičí a pláčou. To je probuzení podle vůle Boží.

Vypráví se, že během probuzení ve Walesu tam bylo vysláno několik vážených mužů z církve, aby vyzkoumali mechaniku toho probuzení. Když přicházeli se svými velkými klobouky a zvláštními límci od pobřeží, uviděli přicházet ulicí policistu, který si pohrával se svým obuškem a pískal. Zeptali se ho: „*Dobří muži, můžete nám říci, kde se nachází probuzení ve Walesu?*”

Odpověděl: „*Ano, moji bratři, stojíte v něm.*” Ó, ó, ó! „*Musíte vědět, že já jsem probuzení ve Walesu, neboť walešské probuzení je ve mně.*”

To je suverenita! Tak působí Bůh a On jediný je s to, poslat probuzení. Nejedná se mechaniku, nýbrž prosme Boha, aby poslal dynamiku.

ON zjevuje Své Slovo jen v těch předurčených. Jestliže používám toho slova *předurčený* na veřejnosti, není to dobré, zvláště jsou-li mezi posluchači arminiáni a kalvinisté. Prosil jsem vás, abyste si nemysleli, že bych všechno věděl, ale podle Písma nemá žádný z nich pravdu. Milost je, co při mně učinil Bůh a skutky konám pro Něho. Tak je to správné. Jestliže se vyšplháte na jednu nebo druhou větev, náhle odhalíte, že jste se dostali na konec větve a nemůžete už zpět. V epištole k Efezským, tak mám zato, to bude shrnuto.

Používám-li slovo *předurčený*, pak si nemyslete, že je to jediné slovo, které znám. Je to předvídaní Boží; On to věděl. ON zemřel, aby všichni byli zachráněni, ale Svým předvídaním poznal, kdo bude zachráněn a kdo ne. ON to ví. Já ne a vy také ne. Proto konáme své spasení s bázni a třesením.

Bůh ve Slovu stanovil všechno a to pro všechny věky. Na základě Svého předvídaní stanovil pro Církev a lidi určité věci, které v ní působil od počátku. Proto evangelium, které je kázáno v určitém věku, je zjevováno jen určitým lidem a ostatní to nepoznávají. „*Chválím Tě, Otče, že jsi toto skryl před moudrými a chytrými a zjevil nedospělým.*” Hleďte, to je předurčení. Neučinil to tak, jak si myslíte, že by řekl: „*Tebe vyvoluji a tebe ne,*” nýbrž Svým předvídaním věděl, jak se rozhodnete. ON je nekonečný. Věříte, že je nekonečný? Kdyby Jím nebyl, nemohl by být Bohem. Avšak pomyslete jen, protože je nekonečný, znal každou mouchu, která kdy bude na zemi. Věděl, jak často každá z nich mrká a kolik loje bude v každé mouše a znal každé stéblo slámy, na němž bude sedět. To znamená být nekonečný.

My jsme omezení. Tápeme ve tmě. Bůh nás přirovnal k ovcím. Musíme mít vůdce. Tento Vůdce není člověk, tento Vůdce je Duch svatý, Duch Kristův s námi. „*Malou chvíli a svět Mne už neužítí.*” Jeho fyzické tělo bylo vyzdviženo k trůnu Božímu, na trůn, kde byl Duch. Nyní se Ježíš Kristus nachází na trůnu. „*Malou chvíli a svět Mne více neuvidí. Vy ale Mne uvidíte, neboť Já budu s vámi, ano, ve vás,*

až do konce světa.” Trůn Boží a Kristův je zřízen ve vašich srdcích. ON sedí na trůnu Božím. V Tisíciletém království bude sedět na Svém trůnu. ON přísahal, že Syn Davidův bude sedět na Svém trůnu.

Na základě Svého předvídání zjevuje tyto věci těm, které k tomu předurčil. Jinak to neuvidí. Je to před nimi, dívají se na to a přece to nemohou vidět.

Viděli jste snímek Krista v oblaku na nebi? Kdo z vás zná ten obrázek krávy v keři, na kterou se musíme vždy dívat? Viděli jste to? Malíř ji do obrázku vpracoval tak, že abyste ji viděli, musíte se na něj dívat určitým způsobem. Avšak když jste ji jednou objevili, nevidíte nic jiného, než ji. Potom pokaždé, když se na něj podíváte, ji vidíte. Kdo jste tyto obrázky viděl? Samozřejmě.

Tak je to s Kristem, s Ním, s evangeliem a poselstvím. Jestliže jste jednou poznali poselství hodiny, nemůžete už nic jiného vidět, než poselství. Všechno ostatní je jen vedlejší věc, jestliže jste jednou poselství spatřili.

Tak to bylo za času Noé. Když Noé a jeho skupina poznali poselství, nic jiného už nebylo důležité. Když je uviděla skupina Mojžíšova, už nic jiného nebylo důležité. Když je poznala skupina Janova, nehrálo už nic jiného roli. Když je uviděla skupina, která se shromáždila kolem Ježíše, nebylo už nic jiného důležité. Když to poznala skupina apoštolů, bylo všechno ostatní nepodstatné. Když je poznala Lutherova skupina, skupina Wesleye, letniční skupina, nic jiného již nemělo význam. Od všeho se odtáhli. Jak to? Protože On Svým předvídáním předurčil, že se tyto věci mají stát. Svým předvídáním si vyvoluje jednu osobu, aby – jak u Římanům 9 řekl – Boží předurčení zůstávalo ze svobodné volby. Aby Jeho předurčení ze svobodné volby zůstávalo jisté a pravdivé; i u dvojčat Ezaua a Jákoba, kteří byli zrozeni z posvěcených rodičů, pravil On: *„Jákoba jsem miloval, Ezaua jsem nenáviděl,”* ještě dříve, než se jeden z nich narodil. ON ví, co je v člověku. Věděl od počátku, co bude, proto může všechno vykonat ve správném čase. My jsme vždycky hned nervózní a rozčilení, Jeho nevidíme nikdy rozčileného. Všechno probíhá přesně na minutu.

I všechny ty věci, že ženy nosí krátké vlasy a muži účesy jako jejich ženy se mají dít. Mají natáčky na vlasy a vpředu si je natáčí. Jaká to převrácenost. Je to výsledek satanova Edenu. Hleďte, ona si nechává vlasy stříhat, jak to nosí její muž. Její muž si nechává vlasy růst, jako jeho žena. Ona nosí jeho oděv a on nosí její spodní prádlo. Tam jsme došli. Ona se stává mužskou a on ženským. Je to satanův Eden, protiklad toho, co Bůh na počátku stvořil. Je to pravda.

Jestli konečně nezačnu, nikdy se nedostaneme k věci. Avšak ty věci a způsob jak On je činí a kdo je vykonává, se dějí podle Jeho volby, jak to určil. Tak On chce, aby se to dělo.

Je to jak bratr Pearry Green, náš pastor v Tucsonu, řekl v kázání, které jsem slyšel jednoho večera, totiž že Bůh učinil ty věci určitým způsobem. Zapomněl jsem, jak znělo to téma, avšak řekl: *„Tak se to Bohu líbí. Proto to tak činí.”* To souhlasí.

Kdo z nás by Mu mohl říci, že jedná nesprávně? Kdo by se odvážil, postavit se před Boha a říci: *„Udělal jsi to nesprávně, Pane. Měl bys to učinit, jak mně se to líbí nebo*

jak to říká Dr. Takatak!?”? Kdo by byl ve svém rozumu tak omezeným, že by něco takového řekl? Ne, to nefeknete otevřeně, ale myslíte si to!

Je to, jak jsem řekl v poselství o antikristovi: „*Povstanou falešní Kristové.*” ON neřekl „*falešní Ježíšové*”. Nikdo by si nenechal líbit být nazván *Ježíš* ve smyslu *Pán*. Avšak falešní Kristové znamená falešní pomazání.

Každý z nich věří, že je pomazán a říká: „*Čest buď Bohu! ON může toto i ono učinit.*” Avšak vyzkoušejte ho na základě Slova a zjistíte, že poselství hodiny nepřijímá.

I v Ježíšově době měli nějaké pomazání, ale ne v souladu s Ním. V čase Mojžíše rovněž měli pomazání. Dokonce Dátan byl v tom čase pomazán. Řekl: „*Jen si nemyslí, že jsi jediný svatý mezi námi! Bůh jich má ještě mnoho. Založíme zde organizaci, skupinu.*”

Bůh řekl Mojžíšovi: „*Odděl se od nich.*” Potom otevřel zemi, která je pohltila. ON dal Svě originální Slovo Mojžíšovi, Svěmu proroku. Jen tak to vždycky dělal a tak to dělat bude. Svůj plán On nemění.

Naše názory jsou převrácené. Jeho předsevzetí je vždycky správné. Nepokoušejte se Mu říkat, že jedná nesprávně. Úplně jedno, koho my považujeme za toho nejzpůsobilejšího, nepřisluší nám, abychom určovali, kdo je nejzpůsobilejší. Tam jste dospěli ve svých organizacích.

Bratr, který je naplněn Duchem svatým, jde do města, zbuduje dobrou skupinu. Pak se koná konference a sejdou se všichni posvěcení bratři. Pak je řečeno: „*Víte co? Myslím, že náš milý Jones zde by měl dostat krásnou velkou kapli. Nemyslíte, že je to správné?*” Je u nich přece velmi vážený. Ó, on jde a shromáždění se rozchází.

„*Oddělte se.*” Bůh vykonává oddělení! ON to činí. Avšak jeden každý z nich chce vzít tohoto a přesadit a někoho jiného na nějaké jiné místo. To jsou lidské myšlenky. Lidé mají klíče, ve skutečnosti však klíče drží Bůh. Byly dány učedníkům, posvěcené Církvi. Všimněte si, jak použili klíčů poprvé, poté, co Jidáš byl kvůli svému zločinu vyloučen. Sešli se posvěcení bratři a losovali. Kdo by chtěl říkat, že ti bratři nebyli posvěceni? Losovali a ten los padl na Matěje. Co učinil pak? Nic!

Ten vyvolený byl však Pavel. Amen. To byla volba Boží: malý, sarkastický, prchlivý Žid s hákovým nosem. Nebyl to Matěj s vyznamenáním, ale Pavel. Bůh vyvolil Pavla, církve zvolila Matěje. Nemáte právo říkat Bohu, že jedná nesprávně. ON ví, co činí. Ví, jak je člověk uzpůsoben.

Kdo by ho vyvolil? Rozhodla by se církev pro Pavla? Ó, ne, nikdy. Řekli: „*To je přece muž, který nás všechny uvrhne do žaláře!*” Bůh, Pán ale pravil: „*Já mu ukáži, co bude muset vytrpět kvůli Mému jménu.*” To přece znáte.

Úplně jedno, koho my považujeme za správného. Bůh ví, kdo nejlépe je způsobilý, neboť On zná srdce člověka. ON je zná.

Probuzení, ani jiné věci se nestanou tehdy, když se domníváme, že se musí stát. My míníme: „*Ted' k tomu přišel čas. Čest buď Bohu.*” Při sejtitých obchodníků jsem pozoroval, že se říká: „*Vbrzku nastane probuzení. Hallelujah!*” Nenechte se oklamat.

„ON již přišel, avšak učinili s Ním, jak se jim zalíbilo.“ (Matouš 17:12). Oni však věří, že přijde probuzení. Propukne? Ne, je již pryč, pominulo. Je pryč. Dbejte toho, aby lampy byly čištěny, aby se vyšlo i vešlo. „Ti, kdo očekávají na Pána, nabývají nové síly.“

Pohledte, v našem textu jde o Davida, krále Izraele. Jemu se dostalo zjevení, aby truhla smlouvy Boží byla navrácena na své místo. Ve dnech Saulových se o ni nestarali, neboť Saul byl odpadlý. Během času, kdy vládl Saul, se nestarali o truhlu smlouvy, neboť on byl odpadlý a vzdálil se od Boha. David jednal rychle poté, co se mu dostalo inspirace.

Všimněte si, toto je zrádný text, jestliže jej nechápeme správně. Myslím, že přichází hodina, kdy bychom již neměli být nemluvnaty, nýbrž muži. Měli bychom přijímat silný pokrm místo mléka.

David se právě stal králem v Izraeli. Samuel ho pomazal podle vůle Boží. Bezpochyby byl králem, kterého vyvolil Bůh. Tu se mu dostalo inspirace. Davidovi je něco zjevováno. Přijal zjevení, nikdo mu to neřekl. Privil: „Převzeme truhlu smlouvy k nám, neboť je to vůle Boží, abychom stánek měli u nás, abychom se ho dotazovali.“ Velmi ušlechtilé předsevzetí, nemyslíte?

Nuže, dobrá. Myslete však na to, protože byl králem, překročil tím, že dostal zjevení, svoji oblast. V zemi byl prorok, jménem Nátan. Byl určen k tomu, aby přijímal zjevení. Má-li být něco řečeno, tedy praví On: „Pán nečiní nic, jedině že Svě tajemství zjeví Svým služebníkům, prorokům.“ Avšak hleďte, David byl král a spočívalo na něm pomazání. Je to podle Písma? Byl pomazán a dostal pravdivé zjevení. Bylo to však převrácené, protože Nátan byl prorokem onoho věku. Zjevení se nedostalo Nátanovi a když je dostal David, nezeptal se na to Nátana. Prostě se rozběhl a učinil, co si předsevzal.

Povšimněte si, s kým se v 13. kapitole radil. S vůdci nad tisíci a nad sty a potom s lidem, svou obcí: „Nemyslíte, že bychom to měli učinit?“

Tak to nejde. Chtěl prokázat Bohu službu, avšak nebyl k tomu určen, aby to udělal. Neboť Bůh má pevně stanovený způsob jednání.

Bůh by mohl tomu nemocnému králi, který měl vřed, říci právě tak dobře sám, že bude uzdraven, avšak neudělal to. Má určitý způsob, jak to dělat a to skrze proroka. Proto hovořil k proroku a řekl Izaiášovi, že má ještě jednou jít k Ezechiášovi a sdělit, co se stane.

Ezechiáš mluvil tváří v tvář s Bohem. Ovšem, že by Bůh mohl mluvit s Ezechiášem přímo, ON však k tomu udělal určité *kanály*. Chápete to? Bůh má Svůj vlastní způsob, jak konat věci; seslat probuzení a cokoli ještě. Má Svůj způsob, aby to učinil a my nemáme právo říkat Mu, jak to má dělat. Dělá to, jak se Mu líbí.

Hleďte, David byl inspirován. Vzpomínáte si, co jsem řekl o pomazání, falešném pomazání? Myslete na to: Duch svatý může sestoupit a pomazat nějakou osobu a přesto není ve vůli Boží. Toto je důkaz toho. Musíme se přidržet toho způsobu, jak to Bůh činí. Ne našeho způsobu, nýbrž způsobu Božího.

David byl pomazaný král. Duch Boží spočíval na něm. Byl dokonce obrazem na Ježíše Krista. Avšak nebyl kanálem Božím.

„*Celému národu se to líbilo,*” tak to říká Bible. Velitelé tisíců a set, kněží a teologové mínili, že je to skvělé. I celý národ byl srozuměn. Kněží i všichni ostatní byli jednomyslní v tom, že pomazání krále bylo správné. Dejte pozor! Bůh ale nezaslíbil, že jim zjeví Svě Slovo pro tu určitou dobu. Bůh měl Svoji cestu, jak zjevovat Svě Slovo – ale ne jim.

Podobně tomu bylo ve dnech Micheáše, syna Jemlova. Vzpomínáte si na tu událost? Juda a Izrael byli rozděleni. Byla to dvě různá království. Nad jednou říší byl Achab králem. Jozafat byl králem nad Judou, mám zato a Achab nad Izraelem.

Cizí tlupy vnikly do země a zabraly část, kterou Bůh dal Izraelitům. Nyní ale ovládli toto území Filistínští a Syřané a živili své děti z půdy, která náležela Izraeli. Oni ale potřebovali zemi sami pro sebe, aby uživili své vlastní rodiny a děti. Bůh jim to dal. Bylo to jejich právo, neboť Bůh jim tu zemi dal.

Achab pozval Jozafata a prosil ho, aby přišel. Řekl: „Pohleď jen, co tam dělají naši nepřátelé. Je správné, že my, jako lid Boží, kteří máme právo od Boha vlastnit tuto zemi, ji nemáme? Přece patří nám. Bůh nám přidělil skrze Svěho proroka tuto zemi. Měla by náležet nám. Patří přece nám a našim dětem. Ale nyní nás zabrali komunisté a my musíme hladovět. Mají to, nač máme od Boha právo. Nemyslíš, že bychom měli vytáhnout a tu zemi dobýt zpět? Jestliže dovolíš, aby tvé vojsko táhlo společně, jestliže metodisté a presbyteriáni, lutheráni a všichni potáhnou společně, připojí se k Světové radě církví: všichni se společně posadíme a tu věc zabereme.” Mluvím zde v podobenství. „*Dobrydeme si ji nazpět.*”

„*Samozřejmě,*” odpověděl, „*jsme přece všichni jedno.*”

Bible říká: „**Jak mohou jít dva spolu, jedině, že by spolu souhlasili?**” Tam byl tento velký muž, velký letniční muž Jozafat a spojil se s nepravým lidem. Totéž se stalo dnes s našimi letničními. Jsou mezi nimi skutečně praví muži, avšak jsou smíšení s denominační masou. Vyjděme odtamtud ven! Je to Pánem prokleta!

Dávejte teď pozor. Byl tam a pravil: „*Ano, to zní rozumně. Zde je naše obec, zde jsou naši lidé, a vůbec, přece jsme všichni Židé. Ovšem, potáhneme s tebou.*”

Avšak v Jozafatovi bylo ještě dostatek víry, aby se zeptal: „*Nemyslíš, že bychom se měli nejprve dotázat Pána?*”

„*To je dobrý nápad,*” odpověděl Achab. „*Ovšem, měl jsem na to myslet už dříve sám.*”

„*Je tu někde muž Boží? Existuje nějaký prorok?*”

„*Ó, mám jich 400. Celý koncil je tu, celá denominace. Jsou to hebrejští proroci.*”

Myslete na to: Bible říká, že to byli proroci, hebrejští proroci. Nebyli to pohanští proroci, nýbrž hebrejští proroci; celá škola, teologický seminář.

„*Ať tedy přijdou.*”

Králové si oblékli svá královská roucha, aby udělali dojem na proroky a pak se posadili. Přišel Sedechiáš, myslím, nejvyšší celé okresní rady nebo cokoli byl i s ostatními. Udělal si dva velké rohy a pravil: „*Mám odpověď od Boha: Tak praví Pán: «S takovými rohy vyženeš Syrské ze země!»*”

„*Ó, gloria!*” Všichni si mysleli, že je to báječné, nádherné.

Všimněte si, jak teď stálo na ostří nože, co je správné a co zvrácené. Avšak myslete na to: padne to na jednu nebo na druhou stranu.

Mnohdy už jen žiletka má místo, tak malý je rozdíl mezi správným a falešným. Musí to být každé Slovo Boží. Nejen téměř každé Slovo, nýbrž každé Slovo.

Dnes, ne v čase lutheránů, metodistů, letničních, ale v tomto věku, je to tak daleko, že antikristovské pomazání je tak perfektní, kdyby možné bylo, i vyvolení by byli svedeni a naklonili by se na zvrácenou stranu jako kůl, kdyby nedali pozor. Dejte pozor! Nežijeme nyní ve věku letničním. Ten leží za námi, stejně jako lutherský.

Hleďte, všech 400 proroků prorokovalo. Byli dobře živeni, dobře oděni a všech 400 hebrejských proroků vydávalo jednohlasné svědectví: „*Tak praví Pán: Táhni tam, Pán je s tebou.*”

Jozafat mnil: „*To se dobře poslouchá. Avšak,*” zeptal se „*nemáš ještě jednoho?*”

„*Ještě jednoho? Mám zde přece celou denominaci, celý koncil shromážděný. K čemu potřebujeme ještě jiného?*”

Řekl: „*Ach, myslel jsem, že je třeba ještě jeden.*”

Odpověděl mu: „*Je tu ovšem ještě jeden, ale nepatří k tomuto koncilu. Je vyobcovaný. Micheáš, syn Jemlův. Nenávidím ho. Nepřijímají ho do společenství. Tak jako tak stojí vždy stranou. Vše, co prorokuje, nepodporuje můj seminář. Koná jen zlé. Stále prorokuje proti mně jen zlé, jen aby byl jiný.*”

Jozafat pravil: „*Nechť král tak nemluví. Rád bych si poslechl, co ten muž má k povědění.*”

„*Dobrá, pak ho tedy zavoláme.*” Vyslali tedy jednoho posla ven na poušť. Ten mu řekl: „*Teď, na cestě, bych ti chtěl něco říci. Jestliže chceš být opět přijat do denominace, zase mít s nimi obecnost, pak říkej, co řekl předseda okresu a biskup. Potom tě znovu přijmou. Tohle je k tomu správná příležitost.*”

Dovedete si představit, že pomazaný, pravý prorok Boží, by uzavřel kompromis, pokud se týká i jen jednoho slova Božího? Ne, v žádném případě!

Odpověděl: „*Jak vpravdě, že žije Pán, budu zvěstovat jen to, co mi vnukne Bůh.*” I my potřebujeme syna Jemlova. „*Jak vpravdě, že Pán žije, budu říkat jen to, co mi řekne On.*” To souhlasí. „*Co řekne On!*”

Všichni proroci vystoupili před shromážděným lidem. Pravil: „*Dejte mi ještě jednu noc, abych se dověděl, co mi řekne Pán.*” V noci se mu zjevil Pán ve vidění a uložil mu, co měl říci.

Příštího jitra se ho zeptali: „*Co říkáš ty, Micheáši?*” Všichni byli přítomni. „*Co říkáš nyní? Všichni jsme shromážděni, kněží, proroci, králové zaujali zde místa. Co nyní řekneš před tímto velkým koncilem?*”

Pravil: „*Táhni tam. Avšak viděl jsem Izraele roztroušeného jako ovce, nemající pastýře.*”

Achab řekl: „*Neřekl jsem ti, že tento odpadlík mi bude prorokovat jen neštěstí?*”

Jak by mohl říkat něco jiného, než co řekl Bůh? Prorok má přece být ústy Božími a ne vyslovovat své vlastní myšlenky. Je cele oddán Bohu. Nechce nikoho zranit, ale musí říkat, co říká Bůh. On sám o tom nemůže rozhodovat.

Řekl: „*Neříkal jsem ti to?*”

Potom přistoupil onen velký muž s těmi rohy a uhodil ho do tváře se slovy: „*Jakou cestou odešel Duch Boží ode mne?*” Chci se pokusit, osvětlit to trochu blíže.

„*Podívej Micheáši, chtěl bych ti něco říci. Uznáváš, že jsem mistrem v Písmu? Chápeš, že jsem pomazán?*” Nebo jak my dnes říkáme: „*Přijal jsem křest Ducha svatého? Nahlížíš, že Jej mám?*”

Micheáš mohl odpovědět: „*O tom nepochybuji.*”

Dále pravil: „*Slyš! Duch Boží mi řekl a dosvědčil čtyřmi sty, že Syrské vyženeme ze země. Kdo jsi, že přicházíš a říkáš, že náš velký král bude usmrcen?*”

Nato odvětil: „*Duch Boží mi to oznámil.*”

Chtěl bych to ještě jasněji vyložit, abyste tomu rozuměli. Možná, že Micheáš řekl: „*Včera večer jsem v jednom vidění viděl Boha sedět na Jeho trůnu, zatím co celý nebeský zástup byl kolem Něho shromážděn.*” V nebi se odehrával rozhovor. Pán se ptal: „*Kdo chce jít a oklamat Achaba? Neboť zde pod oltářem je prorok, pravdivý prorok. Jeho jméno je Eliáš. On skrze Mé Slovo prorokoval a řekl: Protože zlý Achab zavraždil Nábota, budou psi lízat jeho krev.*” Musíme to nechat naplnit, neboť to bylo vysloveno a je to Tak praví Pán. Proto se to musí stát. Musí to přijít. Jakým způsobem to učiníme?

Tu vstoupil jeden duch ze strašlivých regionů ztracených a pravil: „*Jsem svědce. Mohu-li vám být k službám, odeberu se dolů a vejdu do všech jeho proroků.*”

Byli tak organizováni, že se spolehli jen na emoce. „*Dostanu je tam, aby prorokovali lež a postarám se, aby Achab poslechl tyto hodonostáře, namísto pravého proroka, který všechno, co říká, zkouší nejprve na Tvém Slovu. Zkouší svá vidění a všechno, co koná na Slovu. Nesouhlasí-li to se Slovem, neposlechne to. Jestliže ale všechny ostatní budu moci oklamat, Achab, který skládá tolik důvěry v toto velké sjednocení a jeho způsob jistoty, je svolá a oni se shromáždí. Oklamu Achaba, aby je poslechl a vytáhl. Tak to uděláme.*”

Bůh řekl: „*Můžeš to udělat, jsi pravým svědcem. Jdi dolů.*”

Tu ho udeřil Sedechiáš do obličeje a řekl: „*Kde jsi vůbec byl?*”

„Dozvíš se to, až budeš sedět v nejzadnější komnatě.“

Sedechiáš pravil králi: *„Vytáhni a navrať se opět v pokoji zpět.“*

Achab poručil: *„Toho chlapíka vezměte a uvrhněte do žaláře. Vložte ho do klády a dejte mu jen vodu a chléb. Až se vítězně vrátím, jak mi to moji proroci zvěstovali, řekli, že probuzení jistě nastane, postarám se o něho.“*

Poslechněte si poslední slova, která Micheáš adresoval tomuto muži: *„Jestliže se skutečně šťastně vrátíš domů, tedy nemluvil Bůh skrze mne!“*

Hleďte, Bůh má Svůj způsob, jak ty věci uskutečňovat. Tito muži si mysleli, že Bohu činí službu. Buďte opatrní! Emoce, nadšení, domněnky nestačí. Musí to být *„Tak praví Pán“*, aby to bylo správné. Víme, že to tak bylo.

Pohleďte, když David dal toto mocné znamení, zdálo se to být dobré, dobrý skutek. Zjistili jsme však, že David učinil toto mocné prohlášení, aniž by se dotázal proroka.

Unavuji vás? Je příliš pozdě, abych začínal ještě jiné téma. Každý ví, že v Amosů 3:7 stojí zaslíbení Boží, že On nečiní nic, leč by to předtím zjevil Svým prorokům. Během církevních věků jsme měli reformátory. Avšak v poslední kapitole Malachiáše je zaslíbeno, že v posledních dnech vystoupí v zemi prorok dřívě, než nastane konec času. Neboť vzor musí být dodržen.

Před prvním příchodem Krista vystoupil Jan jako Eliáš z Malachiáše 3. Tak to stojí u Matouše 11: *„Neboť tento to je, na něž se vztahuje slovo z Písma: Aj posílám Svého posla před Tebou.“* On prorokoval a všichni teologové věří, že v posledních dnech musí znovu přijít duch Eliášův. Musí se to stát. Bůh používá tohoto ducha pětkrát: v Eliášovi, Elizeovi, Janu Křtiteli, pro Církev z pohanů a potom podle Zjevení, kap. 11 pro Židy. To je číslo milosti (grace); také víra (faith) a jméno Ježíš mají pět písmen. Nemohou být čtyři, musí jich být pět.

To On zaslíbil. Bible to stanoví přesně pro tuto dobu; i tím přirovnáním se Sodomou a Gomorou. Tehdy to nebyl Eliáš, nýbrž Duch Boží na Eliáši. Eliáš byl jen člověk. Měli jsme Eliáše a Eliášův plášť a všechno možné. Avšak Eliáš tohoto dne je Pán Ježíš Kristus.

Podle Lukáše 17:30 se zjeví mezi Svým lidem jako Syn člověka; ne člověk, nýbrž Bůh! Stane se to však skrze proroka. ON nikdy neměl na světě dva hlavní proroky ve stejném čase. Nikdy! Nemohou existovat dva hlavní odpovědní najednou. Musí být jeden. Bůh musí dostat pod Svoji vládu jednoho muže. Existuje jen jeden Bůh. ON je sice Otec, Syn a Duch svatý, avšak je to jeden Bůh, který se rozličně zjevoval. Totéž činil i s Eliášem. ON použil tohoto ducha, avšak tentýž Bůh bděl v každém čase nad tím, aby Svoje Slovo přivedl k naplnění.

Mějte na zřeteli, že David si myslel, že je všechno správné. On byl inspirován. Vidíte, že Duch svatý může nějakého člověka pomazat? Avšak pomazání se musí hodit do celkového průběhu. Vnější oblast ducha může být pomazána Duchem svatým, ačkoli duše je černá jako smůla. Bodláku prospívá stejný déšť, který přivádí k životu pšenici. Právě tak přivádí k životu i bodlák. Avšak v nitru bodláku je život bodláku. On jásá, kvete, má život a činí přesně to stejné jako pšenice. Ve své duši je však bodlákem.

Falešní učitelé vystupují, jsou pomazáni Duchem svatým, učí trojici a všechno možné a konají právě tolik divů, jak dokáže konat pravé evangelium. Avšak jedná se o Slovo. Na tom záleží. Vidíte, co míním? Myslím, že je v pořádku, jestliže to zde učím. Jsem přece dnes ráno v tomto hotelu v nadcírkevním sejití.

Dbejte toho, co říkáme. Dobře poslouchejte. David měl každé hnutí mysli, jaké se děje při každém správném probuzení. Jásali, křičeli, tancovali, pomazání na nich skutečně něco způsobilo. Docela jistě. Všechno bylo jako při pravém probuzení, pozorujete však, že Bůh v tom nebyl. V zemi měli proroka. Museli to vědět. David by to musel vědět.

Dnes je to stejné. Máme ve velkých denominacích a polních taženích celou mechaniku. Výsledek je ale tentýž jako tehdy. Výsledek našich mocných polních tažení, našeho dobrého dokazování ke stavění tisíců obrovských budov a členy do nich dostat, atd., je úplně stejný, totiž nezdar. Neříkám to proto, abych byl jiný. Říkám to, protože chci být upřímný vůči Bohu, před Jehož Knihou dnes ráno stojím. Všechno se ukazuje jako nezdar. Má to tentýž výsledek.

Podívejme se teď, co se stalo, když Bůh a Jeho proroci nebyli vzati v úvahu a lidé se namísto toho spolehli na teologii, kněze nebo denominace, jak se to děje dnes. Poslouchejte pozorně. Všechno se dostává do zmatku. Pravý Duch Boží povede do Slova. Nejen do jednoho místa Bible, nýbrž do celého Slova pro celý dotyčný věk (časové období).

O Letnicích vedl Duch přímo tam, totiž do Joele 3. V čase Luthera tam vedl. Právě tak to bylo v čase Wesleye a v tomto posledním letničím hnutí. Avšak toto je jiná doba. Nyní je vyvolávána Nevěsta. Nyní nejsou letnice před dvěma tisíci lety nebo opakování návratu.

Duch svatý byl v Lutherovi, Duch svatý byl ve Wesleyovi. Slovo Boží bylo pomazáno. Pak se vrátil Duch svatý k lidem onoho věku a nastalo navrácení darů. Zjistili, že Duch svatý mluvil skrze ně v jazycích, když se Bohu docela oddali. Pokládali ruce na nemocné a oni byli uzdraveni. Tancovali v Duchu. Byla to doba reformace, aby Církev byla opět napravena. Poslední, co ještě zbývalo, bylo, aby se do Církve vrátily dary. Luther přinesl ospravedlnění, Wesley posvěcení, letniční dary Ducha.

Avšak co učinili? Tutéž chybu. Jak to příroda symbolizuje skrze pšeničné stéblo, založili denominace, což je proti Bohu, v protikladu k Bohu. Jestliže se tato stébla sjednotí, vytvoří svůj vlastní náhled. Co učinili Assemblies of God, když se vyšlo s nějakou „novou věcí“ – jak oni to jmenují – z Assemblies of God ven? Nemohli to přijmout. Úplně jedno, jak velice je křest na jméno Ježíše Krista pravdou, oni se již stali „generálním koncilem“. Převzali to lidé a Duch je opustil. To souhlasí.

Pak se objevilo něco jiného. Mluvil jsem s několika z vašich nejlepších vůdců. Říkají: „*Co tedy máme nyní dělat?*“ Přivedli by se do trapné situace. Vědí, že je to pravda. Když to nepoznávají, jsou duchovně slepí a neznají Bibli. Neříkám to nenávistně, nýbrž v uctivé bázni. Neexistuje žádné místo v Bibli, kde by byl někdo pokřtěn použitím titulů „Otc, Syna a Ducha svatého“. Bylo to tak konáno teprve od doby všeobecného koncilu, z něhož vznikla římsko-katolická církev. Její vlastní

katechismus o tom svědčí. Je to katolické dogma, žádné biblické učení, nýbrž katolické dogma. Vy metodisté jste zplodili vlastní katechismus a jiné věci, což mají i oni. Pozvolna to vzrostlo. Přejdu-li k letničním a odhalím některá dogmata, stále ještě na nich lpíte.

Téď je čas vyvolání Nevěsty, nyní je otevřeno sedm pečeti. Vše, co ještě nebylo přístupné reformátorům, musí být otevřeno nyní. To se může stát jen tak, jak to stojí napsáno v poslední části Malachiáše 3 (v kralické Bibli Malachiáš 4), neboť k tomu je zapotřebí, aby jednomu každému se dostalo zjevení od Boha. To souhlasí. Nemůže to být dáno nějaké skupině, neboť tak to ještě nikdy nebylo. Bůh zaslíbil v těch stínových obrazech jednoho muže, že přijde pro Jeho Nevěstu – Eliezera.

Hled'te, kněží, kazatelé a ostatní přijali svoji inspiraci a byli skutečně pomazáni. David byl pomazán, tak to říká Bible. Avšak hled'te, použil převrácený pomocný prostředek, šel nesprávnou cestou. Přiklonil své pomazání k nesprávné straně, totiž k lidem a dbal na to, co si mysleli, a k vůdcům a co oni mysleli. Namísto aby je řídil na svatou cestu Boží a zjistil, jak znělo to Tak praví Pán. „*Je k tomu ten čas? Je to správný časový úsek? Je to vůle Boží?*”

Pravý prorok Boží nejdříve předstoupí před Pána a zeptá se: „*Otče, co je to,*” jak to později učinil Nátan pro Davida.

David řekl: „*Je správné, že bydlím v cedrovém paláci, zatím co truhla smlouvy mého Boha stojí pod kortýnami (závěsy)?*”

Hled'te, co řekl Nátan: „*Davide, vykonej všechno, co máš na srdci, neboť Bůh je s tebou. Jsi pomazaná nádoba Boží.*”

Avšak protože byl prorokem a dopustil se chyby, Bůh je ale zavázán Svému proroku, zjevil se mu ještě téže noci a pravil: „*Jdi tam a řekni Mému služebníkovi Davidovi: «Vážím si jeho odvahy, miluji ho kvůli tomu, neboť je mužem podle Mého srdce. Víím, že je čas, aby truhla smlouvy dostala byt, avšak není na to docela pravý čas. Jeho syn to má učinit. Jemu to nedovolím.»*”

Potom přišel Nátan s tím Tak praví Pán: „*Davide, velké zjevení, které jsi měl, je právě tak převrácené, jako tehdy, když jsi přivázel stánek smlouvy. Nečiň to! Ani se o to nepokoušej. Bůh řekl, že to přikáže tvému synovi.*” Tu to máte!

David byl pomazán, aby to vyslovil, protože mohl předvídat, jako Abraham, který již zde na zemi hledal to město. Víte, že je hledal, neboť jednou zde přece v tom městě bude žít. Proto putoval kolem a hledal je. Na stejném místě, kde je hledal, bylo nad ním a sestoupí k Tisíciletému království dolů. On bude bydlet v tomto městě. Protože byl prorok, byl k tomu určen a inspirován. Věděl, že někde existuje město a vyhlížel je. Avšak, jak vidíte, zůstalo mu úplné zjevení pro to skryto, neboť nebylo určeno pro jeho věk. Teprve Jan viděl to město od Boha z nebe sestupující, když byl na ostrově Patmos. To bylo to Město.

Hled'te, všechno má svůj stanovený čas. Pšenici sejete na jaře, nebo na podzim ozimou pšenici. V následujícím létě sklízíte žeň. Nejprve se objeví stéblo, později klas,

potom pleva a konečně pšeničné zrna. Musí k tomu být pravý roční čas. V přírodě probíhá všechno v souladu. Duch Boží stvořil přírodu. Bůh a celá příroda je v souladu.

Všecko, co zhotovili pro chrám, bylo podobenstvím toho, co viděl v nebi. Uvidíte-li nějaký strom, který bojuje, aby přežil, pak to znamená, že existuje strom, který neumírá. Jestliže člověk bojuje o život, je to znamení toho, že ho očekává bydlíště, které již neumírá.

„*Jestliže tento zemský stánek bude zbořen, očekává nás již jiný.*” Dobrý nebeský Otec mi dovolil, abych vstoupil jednou za oponu času a viděl ho. Kolik jich to slyšelo, když jsem to vyprávěl? Bylo to tam právě tak skutečné, jak vám nyní o tom káží. Tak tam stáli.

Jestliže duše pod oltářem volaly: „*Jak dlouho ještě?*” pak to není žádný mýtus, nýbrž někdo s rozumem to slyšel. Skutečně volaly: „*Jak dlouho ještě, Pane?*”

V našem věku to nyní pociťujeme, jako když kupř. náš bratr Billy Dauch, který je 93 letý, něco touží po tom, být opět mladým mužem. Je to tu. Dali byste za to všechno. Je tu ozvěna. Bratru Jackovi se tak vede a nám všem, i bratru Gerholtzerovi. Budeme znovu mladými muži. Z jakého důvodu chcete být opět mladí? Abyste zase líтали sem a tam? Ne. Protože cítíme, že budeme mítí dostatek času, abychom oslavovali našeho Boha, kterého milujeme.

Moji drazí bratři, mám dnes ráno poselství: Na druhém břehu existuje země, kterou nazývají *věčně trvajícím nádhera*. Tam Ho budeme v každém čase a věčně oslavovat. Proč to pociťujeme? Protože hlubina volá k hlubině, (propast propasti se ozývá – podle kralické Bible). Pokud vychází křik z hlubiny, musí existovat hlubina, která tento výkřik přijímá, jinak by ten výkřik neexistoval. Dříve, než mohlo existovat stvoření, musel tu být Stvořitel, aby stvoření stvořil. To je důkaz, že On existuje.

Hled'te, všichni kněží se uchýlili. Pomazání bylo správné, s tím nebylo nic převráceného. Totéž je s vámi letničnými. Dejte však pozor, jakou cestu nyní volíte. Ten den se od letnic změnil.

Nás se týká něco jiného. Kdyby v zemi nebyl prorok, snad by David jednal správně. Tak to je. Ale byl tam Nátan, který byl potvrzen a dosazen jako prorok a měl Bohem dané svědectví.

Hled'te, truhla smlouvy v Bibli je pro nás vždycky symbolem pro Slovo Boží, neboť Slovo se nacházelo v truhle smlouvy. Povšimněte si, jak stánek smlouvy dopravovali. Nebyl nesen způsobem, jak Bůh původně určil. Bůh řekl v Zákoně, jak se to má dít, jak a kým měl být nesen. Co ale učinil David pod pomazáním?

Bratři moji, nezmeškejte to! Sestry, které chcete být kazatelkami, nepropázněte to. Nehledě na to, jak velice jste pomazáni, musíte zaujmout postavení, které vám Bůh určil. Davidovo pomazání bylo v pořádku, avšak jakmile jednal, dostal se do nadšení a překročil při tom hranici. Místo aby truhlu smlouvy nesli původním způsobem, dal ji položit na nový vůz a ne nad srdce levitů. Měla být nesena na ramenou levitů, nad srdcem.

Slovo není v rozumu, nýbrž v srdci; ne na novém voze! Co to bylo? Reprezentovalo to něco nového. Co udělal David, byl symbol na každou denominaci, která kdy bude existovat. Slovo Boží nemá být nesené představenými okresu, biskupy, atd., denominacemi. Jedná se o křest Ducha Svatého v srdci člověka, ne v náboženském hnutí. Duch svatý je poklad, klenot lásky Boží v srdcích mužů a žen, kteří jsou poslušní.

Byla nesená na ramenou Jeho služebníků. Jeho služebníci byli levité. Vyzdvihli ji na své levé rameno a nesli ji, neboť tak byla nad jejich srdcem. Měli břemeno Slova na svém srdci. Amen!

Vy máte na srdci břemeno vaší denominace, břemeno vašeho sborového shromáždění; zda máte stavět toto, nebo konat ono, nebo podnikat něco jiného. Břemeno, jak jich dnes dostat ještě více do vaší organizace, namísto abyste nesli břímě Slova Pánova, až by lidé viděli Slovo Boží a už nic víc jiného. Avšak nyní to máte na novém voze. Dokonce to kladou na ramena ekumenické rady. Nechtěl bych kritizovat. Bůh pomoz. Říkám vám jen pravdu.

Pod vlivem ustanovení víry a ekumenických koncilů se Slovo, pravdivé Slovo pro onen věk ignoruje, protože měli množství pohnutí mysli. David byl pomazaným králem. Byl pomazán, avšak byl pomazaným králem.

Řeknete: „*Jsem pomazaný kazatel.*” Pak zůstaňte kazatelem. Nepokoušejte se být prorokem. Jste-li evangelistou, pak zůstaňte evangelistou.

Pomyslete na to, jak se vedlo mladému králi Uziášovi ve dnech mladého proroka Izaiáše. Uziáš byl velkým mužem, pomazaným mužem. Bůh mu požehnal a on si blahověčil. Jednou jsem vám již přece o tom kázal. Jednoho dne se tak povýšil, že minil, že může převzít úřad kněze. Nakonec tam vešel a předstoupil před Pána. Kněží mu řekli: „*Nečíš to Uziáši.*” On ale zpyšněl. Prorok mu už nemohl nic říct. Kněží znali svůj pořádek a dodržovali jej. Řekli: „*Nemáš na to právo, Uziáši. Nedělej to!*”

On je ale umlčel a vešel s ohněm dovnitř, aby přinesl oběť a převzal úřad kněze. Byl pomazaným králem, ale ne knězem. Kněží mu chtěli objasnit: „*Jsi vynikající král. Jsi pomazán, Bůh nás požehnal. Avšak jsi král a ne kněz.*”

Pastýři, nikdy byste neměli proroku říkat, co má dělat, právě tak evangelisté pastorovi. Každý má svůj úřad, jestliže byl jednoznačně potvrzen.

Vešel tedy s ohněm dovnitř a byl raněn malomocenstvím, až i umřel. Zde vidíme, jak král David se hotoví udělat totéž. Osobil si to. „*Je to krásné. Musíme tam jít. Podívejte se, přišlo mnoho lidí. Co říkáš, vojevůdče? Máš jich deset tisíc pod sebou.*”

„*Čest buď Bohu, Davide, pocituji Ducha.*” Ó, tak to bylo. On Ho skutečně pocítil. „*Co myslíš Davide, cítíš to také?*”

„*Čest buď Bohu! ON přišel na mne. Přezkoumejme to a uvidíme, zde je to správné. Kam náleží stánek smlouvy?*”

„*K nám, do našeho středu.*”

„*Koho bychom se měli dotázat? Stánku smlouvy.*” Bylo to stejné, jako se zemí, která náležela Izraeli a ne Filistínským.

„*To souhlasí. Patří nám. A já pocituji pomazání.*”

Velitelé čet a všichni zúčastnění volali: „*Čest buď Bohu.*” Tleskali rukama, jásalí, tancovali, skákali nahoru a dolů. Měli Ducha, avšak, co míníte, jak tom smýšlel Otec? „*Poslal jsem jim Nátana proroka. Vědí, co mají dělat. I David to ví. Ted' je však tak uchvácen, že překročil svoji hranici a je hotov to učinit.*” Nuže dobrá, originální plán Boží byl, aby byl nesen na ramenou. Existuje pět podmínek. Chtěl bych, abyste si je poznamenali, neboť vidím, že si je zapisujete spolu. Je již 10:20 hodin, pokusím se, abych byl v 11 hodin hotov a pospíším si, jak jen mohu. Úplně jedno, jak upřímný může člověk být, aby učinil Bohu nějakou službu, lhostejno, jak čestně to míní, jak velice je pomazán, jak dobrým presbyteriánem, baptistou nebo letničím je, zda je biskup, diakon, pastor, evangelista, prorok, – cokoli jste, existuje pět podmínek, které musí být nejdříve splněny. Nehraje roli, jak velké je pomazání, jak dobré se vám to zdá být, jak velice lidé jásají, jak mocně jinak ještě Duch působí, existuje jedno *musíš*. Bratři moji, zatím, co si připravujete papír, rád bych se zeptal, zda nyní chápete důvod. Víte, učili vás a také jste tomu věřili, že nevěřím v mluvení jazyky. Poslouchají mě přece v celém národě. Avšak já věřím v mluvení jazyky, ale vy můžete mluvit v jazycích a přesto nemusíte mít Ducha svatého. V 1. Korintským 13 stojí: „*Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, přesto nejsem nic.*” Je to pomazání Ducha svatého a nemá nic společného s duší ve vašem nitru. Můžete mluvit v jazycích a přesto popírat Slovo. Pozoroval jsem to a vy to také vidíte. Žena může kázat evangelium, může dělat všechno ostatní, vlasy stříhat a přesto jásat, v jazycích mluvit i všechno ostatní. Je to skutečně tak. Musíte se nechat uvést do souladu s pravdou Slova.

Nehledě na to, jak je člověk upřímný, jak mocně je Bohem používán, čím je, musí splnit tyto podmínky. Věc, o níž mluví, musí být časová z Bible. Někdo může říci: „*Nuže, Mojžíš přece tehdy ...*”

Vím, co Mojžíš učinil, avšak to není to, co činí Bůh dnes.

„*Před třiceti lety ... nebo ... Luther řekl to a to.*” To může být dobré. Avšak to není to, co On dnes činí.

„*Před čtyřiceti lety propukly letnice.*” To ale není to, co On dnes koná. Musí to být časové.

Zaprvé to musí být podle Písma, zadruhé k tomu musí být správný čas a zatřetí to musí být tak, jak to Bůh ohlásil ve Svém Slovu.

Řeknete: „*Čest buď Bohu, Duch svatý přišel na mne, jak se to stalo o letnicích. Hallelujah!*” Avšak dnes je to možná jinak. ON přišel i na Davida, že ano? Jistě! ON byl i na Uziášovi, avšak co on učinil, bylo převrácené. Hleďte, musíte vniknout hlouběji. Musíte hlouběji proniknout. Necít'te se zraněnými, buďte nábožní.

Dbejte toho, že to také musí přijít skrze muže, kterého k tomu Bůh zvolil. Ne volbou nějaké denominace, ne volbou odpovídající lidem, nýbrž podle volby Boží. Je-li to

poselství, velké zjevení Boží, musí se stát Jeho proroku. Chcete-li k tomu mít to místo Písma, je to Amos 3:7. To musí.

Je pět věcí, které musí být: Musí být správný časový úsek. Musí to být správný okamžik, který Bůh ohlásil. Musí to být napsáno ve Slově Božím. Musí tu být správný časový úsek v Božím čase a musí se to stát skrze toho, koho Bůh zvolil.

Bůh nepotřebuje žádného z nás, aby Jeho Slovo vykládal. Je Svým vlastním Vykladačem. Nepotřebuje semináře. Nepotřebuje naši moudrost, je bláznovstvím před Ním. Eva ji dostala a svojí moudrostí pominula výklad.

Řeknete: „*O, chlapče, ten hoch je chytrý.*” To neznamena vůbec nic. Jistě! Achab byl chytrý muž. Balsazar byl chytrý muž. Satan byl nejlstivějším, nejchytrějším, nejvychytralejším. Nikdo nemohl před ním obstát, ani jediný.

Nespoléhám na chytrost, spoléhám se na Boha. Kdo je Bůh? ON je Slovo. Jak vykládá Bůh Své vlastní Slovo? Dobře nyní poslouchajte! Nezmeškejte tyto věci. Jak vykládá Bůh vlastní Slovo? Naplňuje je a to nejen jedno, nýbrž všechno, co je pro daný časový úsek určeno.

Vezměme Noé. Byl inspirován, vyšel a kázal, stavěl archu, osadil dveře a umístil toto tak a ono tak. Co by bylo, kdyby dveře umístil nahoře, místo dole, nebo okno dole a dveře nahoře? Musely být zkonstruovány příslušně pro ten čas, neboť přesně pro něj je přece Bůh chtěl použít. Musí to tak být a musí to přijít inspirací.

Slyšel jsem jednou někoho říkat: „*Myslím, že se ten muž modlí také za nemocné. To shledávám správné. Co se týče jeho jako proroka, tedy věřím, že je prorok Boží. Ale jako učitel náleží k «Jesus only».*” Ten dotyčný neví, o čem hovoří.

Slovo *prorok* znamená přece – zjevatel Slova Božího. Výkladu se dostává jen jemu. Proto potřebujeme dnes tak naléhavě tuto důležitou osobu, která má být poslána v duchu proroka Eliáše. Neboť přinese zjevení Boží a skrze potvrzení nám bude ukázáno, že toto je den, hodina, správný čas, v němž to Bůh zaslíbil učinit.

Avšak myslíte na to, budou proti němu mluvit. Tak to vždycky bylo a vždycky bude. Budou to odmítat a stáhnou se zpět jako pleva. Nejdříve to přijmou, avšak pleva přece drží pšenici jen tak dlouho, dokud se nedostane na slunce. Letniční budou tomu poselství poskytovat přístřeší a nechávat dveře otevřené jen tak dlouho, dokud se nerozšíří. Potom pleva odpadne a pšenice bude ležet a zrát v přítomnosti slunce.

Nebude to denominace, nezapomeňte. Zde bratr Jack je zběhlý v dějinách a mnoho jiných z vás rovněž. Neexistovalo probuzení, které trvalo déle, než asi tři roky. Potom z toho založili denominaci. Souhlasí to? Toto poslední velké probuzení Boží se všemi záznaky v těchto posledních dnech trvá již přes dvacet let a je milion mil vzdáleno od toho, aby se stalo denominací, ano, ono se stále více od toho vzdaluje. Pleva odpadáva. Spolupráce s ní více neexistuje. Vzdaluje se stále více od toho. Nemůže také více být, neboť nyní je tu pšenice. Jsme však dosud velmi zelení. To je pravda. Musíme ležet v přítomnosti slunce, abychom vyžráli. O to jde. Jsme ještě velmi zelení. Schází nám ještě upřímnost, svatost a všechno, co bychom měli mít ve svém středu, abychom poznali, že Duch živého Boha působí ve Slovu a ukazuje nám ty věci.

Vystupují napodobitelé. K čemu? Aby sváděli. Bible to předpovídá: „*Jako kdysi Jannes a Jambres vystoupili proti Mojžíšovi, právě tak i tito vystoupí v posledních dnech.*” Činí to stejné, přesně to napodobují. Dejte pozor! Dbejte učení Bible. Dejte pozor na poselství, které následuje za znameními! Je to stále ještě totéž tradiční poselství? Pak je zapomeňte!

Bůh poslal divy a znamení, aby přitáhl pozornost Svého lidu. Totéž bylo, když Ježíš uzdravoval nemocné, atd. I u proroků tomu tak bylo. Tehdy si mysleli: „*Ó, Gloria! Až přijde, bude farizeem nebo saduceem.*” ON ale řekl: „*Vý jste pokolení hadí a ještěřčí. Jste z vašeho otce, ďábla a jeho skutky činíte. Nebudete-li jisti tělo Syna člověka a pít Jeho krev, nemáte života v sobě.*” ON k tomu nedal žádné vysvětlení. Nepotřeboval to vysvětlovat. Hallelujah! To se týkalo jiného časového úseku. Řekl jen to, co se Otcí líbí: „*... že zachovávám Jeho Slovo. Nekonám-li to a nesouhlasí-li Můj život a skutky s Mým Slovem, které praví, co mám činit, pak Mi nevěřte. Pak to nejsem Já. Jestliže to ale konám, potom věřte, když ne Mně, tedy přece těm skutkům.*” Tak On mluvil.

Dbejte těchto podmínek, které musí být splněny.

Nyní hledte, Bůh jim tu záležitost dosud nezjevil Svým stanoveným způsobem. Ohlásil to jen inspirací, ta však byla vedena do falešné dráhy. Hledte, inspirace může být v pořádku, avšak, je-li namířena do nepravého kanálu, je dále vedena převráceně. Vezměme kupř. pušku, vystřelíme-li z ní přesně na terč, tedy kulka zasáhne přesně terč. Náraz větru ji však může odklonit od její dráhy. Jedete-li vašim autem rychlostí šedesáti nebo osmdesáti mil a přijde náraz větru, pak kola vozu můžete opět srovnat do správné stopy a jet dále přímo. Při kulce to nejde. Nemáte nic, abyste ji přivedli zpět do její letové dráhy a tak se to mine cílem. Podívejte, ona musí zůstat na své původní letové dráze.

Právě tak si musí Slovo Boží zachovat Svoji původní cestu. Náraz větru je nemůže odvrátit, žádná denominace je neodvrátí, ani pronásledování je nevyhodí z dráhy. Je zaměřeno na cíl. Ono přesně trefí. Až zasáhne přesně ten bod, Bůh je potvrdí. Přesná trefa. Přesně to, co On řekl, bude konat. Stojí to v Písmu. To Tak praví Pán a splní se to. Zde to je. To je ono!

Bůh to nezjevil Svým stanoveným způsobem. Nejednali v souhlase s Jeho Slovem a také ne ve správném čase. Právě tak, jak to činí i teď. Jestliže se Mu lidé snaží konat službu mimo Jeho připravenou cestu, způsobují vždy zmatek, lhostejno, jak upřímně to míní. Tak to bylo také u Baláma, který si myslel, že činí Bohu službu.

Míníte, že Bůh lže? Mění Bůh kdy Svůj úmysl? Lidé jednají dnes tak, jako Balám tehdy. Ačkoli On řekl, že si ženy nemají stříhat vlasy, říkají: „*My si je můžeme stříhat.*” *Dr. Takatak to řekl. Bratr Takatak minul, že jsi prostě příliš úzkoprsý.*”

„*Může se to a to stát?*”

„*Ano, Takatak to řekl.*”

Bůh Svůj úmysl nemění! Věříte, že Balám byl prorok? Bible to říká. Věříte, že byl prorokem? Vzpomeňte si: Balák se na něho obrátil a řekl: „*Jdi tam a proklej tento lid,*

neboť se roztahují po celé zemi. Nejsou ani denominací, ani národem. Jsou jen roztroušeným zástupem. My ale jsme hodnostáři země. Jdi tam a proklej tyto lidi. Zaplatím za to.”

Balám učinil přesně to, co by měl učinit prorok. Řekl: „*Nepůjdu. Zůstaňte tuto noc zde, abych se dozvěděl, jaký pokyn mi Bůh udělí.*” Šel dovnitř a pravil: „*Pane, venku jsou lidé, kteří přišli za mnou a chtějí, abych s nimi šel a proklel jiný národ. Co mi přikazuješ Ty v této záležitosti?*”

Bůh pravil: „*Nesmíš jít, neboť je to Můj lid.*”

Balám vyšel a řekl: „*Vraťte se domů, nemohu s vámi jít. Bůh mi to nedovolil.*” Toto bylo Boží původní Slovo: „*Nechod!*”

Vrátili se a podávali zprávu: „*Víš, že tě tvůj biskup neposlechl?*”

Král odvětil: „*Řeknu vám, co uděláme. Potřebuje trochu peněz. Myslím, že to by ho mohlo změnit. Možná, že ho také udělám představeným okresu, anebo mu dám jiný úkol. Možná, že ho udělám biskupem. Povím vám, co udělám teď. Vaše vzdělání není dostatečné, abyste ho přesvědčili, neosvojili jste si tak docela řeč. Má mnoho nedostatků, vás neposlechne. Vyšlu k němu skutečně vzdělané lidi. Vyše postavené.*”

Odebrali se tam a řekli: „*Dr. Baláme, buď pozdraven. Dr. Baláme, přinášíme ti pozdravy od krále.*”

„*Dobré jitro, bratři.*”

„*Dr. Balám.*” Ó, vytryskla o něm libě formulovaná slova. „*Král vzkazuje, že tě povýší. Mohutně tě poctí. Víš, že ti nejprve bylo nabídnuto určité množství peněz, jestliže ten příkaz přijmeš. Král ti dává vědět, že obnos ztrojnásobí, ne-li zečtyřnásobí, jestliže jej jen provedeš.*” Potom by byly ruce Balámovy naplněny. Dostal bláhové myšlenky a změnil svůj úmysl.

Pomyslete, byl přece pomazán a volal opět k Bohu. Ale pokusil se odvrátit Boha od Jeho plánu. Přesně to učinili letničníci, aby se stali populárními. Jednotáři, a vy trojiční lidé, abyste se stali slavnými, založili jste denoninace; abyste se odlišili od ostatních. Zorganizovali jste se a jste mrtví. Nikdy již nepovstanete.

Hleďte, museli byste zůstat u původního Slova Božího. ON vás vytáhl z organizace, aby z vás učinil Svůj lid, ale vy jste organizovali a vrátili se do stejného vývratku, z něhož jste vyšli, do špíny, ze které jste přišli. „*Jako pes se vrací k svému vývratku, svině ke své kaluži.*” Je mi líto toho, co jsem právě řekl. Odpusťte mi, nesluší se to zde na pódiu. Řekl jsem to v těle. Co míním, je „*k vývratku*”. (Bratr Branham použil hrubšího slova a omlouvá se. – Pozn. překl.) Tak jsem to měl formulovat. Mínil jsem správné slovo, ale použil nesprávné. Souhlasilo to sice, ale neposlouchá se to dobře. „*Kýzvrátit*” by se to mělo nazvat. Pes se vrací ke svému vývratku.

Assemblies of Good, generální koncil, nejprve organizovali letničnická hnutí a dovedli je tam, že už nemohou přijmout zjevení. Nevíte vy lidé jednoty, že jste učinili to stejné? Jak byste měli přijmout poselství jako je semeno hada nebo věčnou jistotu a všechny

ostatní věci, které byly přineseny? Jste tak stroze zorganizováni, že to nepřipustíte ani ke svým dveřím. Je to stejné, co učinil Balám. Bůh však Svůj úmysl nezměnil.

Balám tam šel a řekl: „*Pane, pohled' přece, nyní skutečně mám příležitost se něčím stát. Ty víš, že jsem byl takový «nikdo», nyní ale mám příležitost stát se «něčím». Co tomu nyní říkáš, Pane?*“

To by nikdy nesměl říci. Věděl přesně, co Bůh nařídil.

Právě tak víte vy, kdo jste byli pokřtěni na tituly „Otec, Syn a Duch svatý“, co máte činit vzhledem ke všem biblickým učením, která jsou určena pro tento den: že je máte přijmout, když vidíte, že je Bůh jednoznačně potvrzuje jako pravdu. Je to Bůh, který vykládá Své vlastní Slovo. Ale učiníte to? Ne. Vaše organizace to nedovolí.

Mnoho kazatelů v Tucsonu poslouchá dnes ráno. Bratře Gilmore, nemám nic proti tobě. Bratr Brock z *Prvních Assembly* má zbrusu novou budovu. Muži, po celou dobu jsem tam byl, ani jednou jste mě nepustili dovnitř. Jistě, nemůžete. Nemůžete to udělat a zůstat přitom tím, co jste. Nemůžete přijmout zjevení, protože jste v denominaci.

Slyšte, jak zemřel Uziáš, protože stál pod falešnou inspirací, právě tak ztrácí mnoho pravých křesťanů v těchto starých a mrtvých denominacích opět svůj prožitek. Pokládá se ruka na truhlu smlouvy, ačkoli k tomu nejsou určeni. Nyní tomu můžete věřit nebo nevěřit, je to vám přenecháno. Bůh je váš soudce. Bůh Své Slovo nikdy nevzal zpět. Co řekl nejprve, to říká vždycky.

Pravil Balámovi: „*Nechod!*“

Potom přišel Balám ještě jednou a prosil: „*Nemohu přece jen jít, Pane?*“ Nyní hled'te, tu pravil Bůh: „*Jdi.*“ Dal mu svolení, aby šel. Existuje dopuštěná vůle Boží. To není originální vůle Boží. Víte, do jakých těžkostí se dostal?

Jestliže člověk něco zřídí, organizaci nebo něco jiného a není to postaveno na Slovu Božím, pak je to na bořicím se písku a spadne to. Určitě to zemře. Neboť skrze Slovo Boží roste Tělo Nevěsty. Ne všechno je noha nebo paže nebo bedra. Tyto věci se objevují v určený čas.

Letniční, z jednoho jste učinili celek, proto nemůžete přijmout další zjevení. Zůstanete stát tam, kde jste a zemřete. Avšak jde to dále. Až potud, jinak bych vás unavil.

Bůh nemění Svůj úmysl. Jeho první rozhodnutí je dokonale správné. Bůh Svůj úmysl nemění. Nejvýš vás nechá jít v dopuštěné vůli. Bůh je dobrý Bůh, jak říká Oral Roberts. ON ale je také Bůh vzbuzující bázeň.

Jestliže říkáte: „*Čest bud' Bohu, chtěl bych mluvit v jazycích,*“ dovolí vám to, ale to není znamení, že máte Ducha svatého.

Myslete na to, co řekl Tomáš, pochybovač: „*Neuvidím-li jizvy na Jeho rukou a nevložím-li ruku svoji do Jeho boku, nikdy neuvěřím.*“ Tu to máte. To je totéž.

Ježíš řekl: „*Tomáši, dej svoji ruku sem a vlož ji dovnitř, neboť podle toho přece jsi to chtěl poznat.*“ Jestliže jste také takový Tomáš, pak dělejte klidně dále. Co ale On řekl? „*Blahoslavení jsou ti, kdo neviděli a přece uvěřili!*“ Oč větší bude jejich odměna!

Vezměte v úvahu, co David učinil, že zavinil smrt jednoho upřímného člověka, který svoji ruku položil na stánek smlouvy, což by byl nesměl udělat. Vážený, upřímný muž mínil, že pomazání a všechno ostatní bylo správné. Avšak stánek smlouvy byl přepravován nesprávným způsobem. Bible říká, že volové se uchýlili. Ne levité, nýbrž volí klopýtli a truhla smlouvy zakolísala. Jeden upřímný muž, jehož srdce bylo plné lásky, vztáhl ruku, aby ji zadržel a byl usmrčen, protože nikdo kromě levitů se nesměl truhly smlouvy dotknout. Vidíte, jak Bůh dodržuje Své Slovo, jak dodržuje Svoji cestu, Svůj pořádek?

Uziáš dostal malomocenství. David zavinil smrt jednoho člověka a velké neštěstí. Oba byli Duchem pomazáni, nešli ale cestou Boží. Souhlasí to? Jeden zemřel. David byl vylekán k smrti. Pojmenoval to místo Perez-Uza, jak to bratr Jack předčítal. Dal mu označení. Jak často se denominace stejně provinily na upřímných věřících! Katolický kostel, metodisté, baptisté, církev Kristova a dokonce letniční stejnou věcí zavinili smrt mnohých. Dojde-li k těmto věcem, nemohou nad to vyjít, protože tak věří jejich denominace.

Hled'te, s těmi velkými polními taženými dnes je to totéž. Neudělají z nich nic, než jen trojnásobné dítě pekla, které je horší než předtím. Tím to bude pro ně ještě těžší, aby přišli k pravdě. Koná se velké probuzení, přijde jich mnoho, chvíli jdou s sebou, ale vrátí se zpět a začnou hřešit. Potom uslyší o nějakém jiném probuzení a řeknou: „Ach, byl jsem už u tak mnohých. Zkusil jsem to. Není na tom nic.“ Hled'te, oni tu cestu neznají. Neznají ji.

Slyšel jsem našeho velkého evangelistu Billy Grahama. Seděli jsme v Louisville, Kentucky při jedné snídani, jako je tato. Vyzdvihl vysoko svou Bibli a řekl: „*V tom je obsažen Boží příklad.*“ To souhlasí. Ten muž řekl pravdu. Mínil: „*Pavel šel do města a obrátil se jeden. Když po roce opět přišel, obrátilo se skrze toho jednoho ještě třicet dalších.*“

Pokračoval: „*Jdu do nějakého města a obrátí se jich třicet tisíc. Když se však po šesti měsících vrátím, nenajdu jich už ani třicet.*“

Potom řekl: „*Víte, jak to přijde? Vy líní kazatelé tu sedíte, nohy máte položeny na psacím stole a tyto lidi voláte, místo abyste je po večeri navštívili a mluvili s nimi.*“

Ó, moje srdce hořelo. Myslil jsem si: „*O, velký muži Boží, odporuji ti jen velmi nerad, avšak kdo byli ti líní kazatelé, kteří se starali o toho Pavlem obráceného? On ho vedl do Slova, uvedl ho do poselství. Dovedl ho tam, aby našel Boha. Jeho srdce hořelo a on přivedl celou zemi do ohně! Jediné, co děláte, je, že je strčíte do baptistické nebo metodistické nebo jiné církve. Žádný div, že tu nic nehoří.*“

Pohled'te přece, co Slovo zaslíbilo pro dnešek. Chceme zjistit, zda jde dnes o metodisty, baptisty nebo letniční. Můžete sami číst v Písmu. Vezměte místa, která jsem vám udal a také Zjevení. Kdybych měl čas, přečetl bych je. Avšak já ho prostě nemám. Mám už jen dvanáct nebo čtrnáct minut. Musím končit přesně v 11 hod., jen jestli se nám to podaří.

Vezměte v úvahu poslední část Malachiáše 4, Zjevení 10 a sedm pečetí. Dejte nyní pozor! Tam byl Anděl jako posel, který sestoupil shora a rovněž jeden pozemský posel.

Každý Církevní věk měl jednoho posla. Potom On mluví o Andělu, Poslu, který přichází z nebe dolů, klade Svě nohy na zemi i moře a přísahá při tom, který žije na věky, že času více nebude. Souhlasí to? Nad Jeho hlavou byla duha. Tento Anděl byl Kristus. Jistě. Co ale řekl? „*Ve dnech sedmého anděla ...*” v sedmém Církevním věku.

Na konci každého Církevního věku to duchovní tak zmotali, že Bůh musel poslat posla, který tomu Církevnímu věku přinesl poselství. Když už nežije, vezmou jeho poselství a udělají z toho denominaci. Nato vystoupí opět nějaký posel. ON vezme někoho jiného.

Všichni jste jistě viděli moji knihu „*Sedm Církevních věků*”. V ní je všechno uvedeno, jak mi to On řekl. Stojím zde jako svědek před Bohem a ve dni soudu budu podle toho souzen. Přišlo to od Boha a ne z mých myšlenek. Považte, měl bych na to docela jiný náhled. Kdybych musel o tom vykládat své myšlenky, jako kupř. co mi řekl bratr Jack zde o tom Andělu, že to byl Kristus v oslaveném těle. Avšak to to nebylo. Byl to důkaz toho, že poselství o Jeho Božství, že byl Bohem, je správné. To stejné jsem kázal již ze Slova. Slovo vždy vydává svědectví o Slovu.

Chceme si pospíšit, neboť budeme končit v několika minutách.

ON řekl, že ve dnech poselství sedmého anděla, pozemského anděla, v sedmém Církevním věku, budou zjevena všechna tajemství, jež byla během šesti Církevních věků ztracena. Přesně to řekli andělé. Jedná se o sedm pečeti, o otevření těchto tajemství. Jestliže se to snažíme vyložit před denominacemi, pak se uzavrou jako mušle, ale to tak dělaly vždycky. Je to v protikladu k nim. Avšak toto je čas pro to!

Kolik jich ví, že toto je sedmý věk Církve? Pak řekněte *Amen*. Církevní věk laodicejský je vlažný, že jej Bůh vyplivne z úst Svých. Oni vyplivli Boha ze svých úst. Neexistuje v Bibli jiný věk, v němž by stál Ježíš venku a klepal, aby byl opět vpuštěn. Oni Ho vyhodili. Neexistuje žádná spolupráce. Kdo je Ježíš? Slovo! Slovo bylo vyhozeno. Pleva vystrčila pšenici. ON řekl: „*Stojím přede dveřmi a tluku. Jestliže někdo v těchto poutech slyší Můj hlas...*” Ó, Bože, buď nám milostiv.

V okamžiku, kdy ten muž zemřel, pochopil David, na němž přece bylo pomazání, že jednal převráceně. Ó, Davide, pastore, nevidíš, že tvoje vyznání víry a denominace, na nichž setrváváš, jsou mrtvé? Nepoznáváš, co způsobují? Usmrcují Uzu. Jste duchovně mrtví a díváte se tomu, že nepřichází probuzení. Dovolujete, aby si ženy stříhaly vlasy, malovaly si obličej a nosily šortky. Posíláte své syny do moderních škol, z nichž se jich polovina vrací jako homosexuálové.

Všimněte si Davidova předsevzetí. Chtěl vnést truhlu smlouvy do svého vlastního domu. Avšak vládní budova nebyla místem pro ni. Ona patřila do Jeruzaléma. David jí chtěl přinést do vlastního domu. Chtěl mít probuzení ve vlastní denominaci.

„*Ó, jestli náležíš k těm Assemblies, pak je to v pořádku.*”

„*Náležíš-li k církvi jednoty, je to správné.*”

„*Jestliže jsi letniční, je to v pořádku.*”

Jeden muž se mne zeptal: „*Jak to přijde, že tě vůbec někdo poslouchá, bratře Branham?*” Mínil: „*Billy Graham má každou denominaci v celé zemi za sebou. Ví, že všichni letniční si váží Orala Robertse. Ty ale jsi proti všem. Jak pro pánakrále, vůbec ještě někoho získáš?*”

Odpověděl jsem: „*To dělá Bůh.*”

U Jeremiáše stojí: „*Já, Pán, jsem je před ustanovením světa štípil. Dnem i nocí je budu zavražďovat a nikdo je nevytrhne z ruky Mé. Budu štípat a zalévat. Napsal jsem jejich jména předurčením před založením světa do Knihy života. Budu je zavražďovat, jděte jen vpřed. Já se postarám o vodu. Jen se jí pokropujte.*” To souhlasí.

„*Budu to dnem i nocí zavražďovat a nikdo nebude z Mé ruky vytržen.*” Tak je to.

Chtěl, aby byla přinesena do města Davidova, namísto do Jeruzaléma. V tom čase ještě nebylo pro ni připraveno místo.

Tak je to i dnes. Pro mocná tajemství, jež byla rozvinuta otevřením sedmi pečeti, neexistuje místo v denominaci. Aby je přijala, musela by přestat být denominací. Počínaje luterány, až k letniční církvi a jednoty neexistuje místo, které je může přijmout. Právě tak je nemůže někdo přijmou a zůstat v denominaci. Buďto zůstane s pšenící nebo s plevou. Cokoli bude chtít.

Kristus je naše truhla smlouvy – Slovo. Oni chtějí mít svoji denominaci. Dbejte toho: On nemůže být nesen na novém voze nějaké denominace. Jeho poselství nemůže přijít na voze nové denominace. Bude položeno na srdce proroka a jím nesené. Jinak to nemůže být. ON zaslíbil, že to tak bude a tak to také musí být.

Proto to denominace nikdy nepřijmou. Nemohou to přijmout. Jsou vůči tomu právě tak slepí, jak byli Židé, když ukřižovali Ježíše. Ježíš řekl: „*Odpusť jim Otče, neboť nevědí, co činí.*” Nepohrdejte jimi, nýbrž se za ně modlete. Neboť co by bylo, kdybyste se nacházeli ve stejném postavení, kdyby vaše oči byly tak slepé, že byste se nemohli probudit, abyste poznali, co se odehrává?

Nemohli poznat, že to byl jejich Bůh. Když visel na kříži, zpívali v chrámě, asi 200 m vzdáleném, dvaadvacátý Žalm: „*Můj Bože, Můj Bože, proč jsi Mne opustil? Provrtali Mi ruce a nohy. Všechny Mé kosti mohu spočítat. Oni ale se na Mne dívají. Proč jsi Mě opustil?*” Tam byl sám Bůh, kterého opěvovali. Byli ale tak slepí, že nechali ukřižovat Boha, aniž by to pochopili.

Neříká Bible, že církev laodicejská, která se domnívá, že se svými členy je tak velkou denominací, je nahá, bídná, chudá a slepá a neví o tom? Co znamená slovo *slepy*? Znamená to, že církev laodicejská je jako židovské církve na konci, slepá vůči Kristu a vyhostila Ho. ON ale klepe a pokouší se opět vejít dovnitř. Ona je nahá, politováníhodná, chudá, bídná a slepá a neví o tom. Ó, Bože, buď milostiv.

Proč nemůže ležet pšenice ve světle slunce a poznat hodinu, v níž žijeme? Ano, Kristus je truhla smlouvy, ale musí se to stát Jeho originálním způsobem. ON se nalézá zde. Oni skutečně mají Jeho Ducha. To víme. Očekávají na Pána, vidí Jeho plán, že Jeho Slovo má být v určené době uskutečněno. To bychom mohli nyní učinit. Svým Slovem jim zjevuje víru, v níž poznávají, že On vykonává celý plán,

jak to zaslíbil – ne, co chtějí denominace, že získávají členy pro svoji vlastní truhlu smlouvy.

Mají metodistickou truhlu smlouvy, baptistickou truhlu smlouvy, presbyteriánskou truhlu smlouvy. Všichni vcházejí před nadcházejícím velkým souzením do těchto truhel smlouvy, resp. arch. Je řečeno: „*Čest buď Bohu! Byl jsem vekrátěn do metodistické truhly smlouvy!*” Nebo do presbyteriánské, nebo do truhly smlouvy letničních! Existuje jen jedna truhla smlouvy, jedna archa. To je Ježíš Kristus a On je Slovo.

Bůh nařídil ve Starém zákoně: „*Sněž tento svitek Pisma.*” A prorokovi v Novém zákoně: „*Spolkni tu knížku!*” Proč? Aby prorok a Slovo byli jedno. To je truhla smlouvy, Slovo Boží.

Bůh zaslíbil, jak se Jeho Slovo naplní, jak se to stane a jak vyvolí Svoji Nevěstu. Děje se to nyní přímo před vámi, ve jménu Pána a skrze originální Slovo! Poselství večerního času je zde.

Kdo z vás zná Haywooda? Napsal píseň *V čase večera bude světlo...* Ano, večerní zaslíbení obsahuje sedm pečetí, Zjevení 10, Malachiáš 4, Lukáš 17:30. Čtete 5. Mojžišovu 4:1–4 a 25–26 a uvidíte, co zaslíbil pro poslední dny. Tenkrát pravil Mojžiš Izraeli: „*Zachovávejte každé slovo a nepřidávejte k němu nic!*” Mojžiš, prorok vystoupil vzhůru a viděl Slovo Boží. Bylo pro něho napsáno a potvrzeno. Bůh sám je napsal. Řekl: „*Dodržujte každé slovo. Nepřidávejte nic k němu a neubírejte nic od něho.*” Můžete si to přečíst v 5. Mojžišově 4:1–4.

Dejte pozor! Ani vy nic k němu nepřidávejte a nic neubírejte! Neboť jestliže to učiníte, vezme Bůh váš díl z Knihy života. Dokazovalo by to, že nejste Jeho semeno.

Pamatujte, všechno, co nám Bůh zaslíbil, všechno, co Bůh k nám mluvil, všechno, co nám bylo ve jménu Pána řečeno, se stalo. Bůh nikdy zaslíbení nezrušil, nýbrž každé zaslíbení, které vyslovil, dodržel. Všechno, co nám v uplynulých letech řekl, byla pravda. Vám ve Shreveportu jsem směl skrze sílu Boží a ochotu vašeho pastora kázat a volám vás dnes za svědky. I ženy, které již nemohly mít děti, muži a děti s rozličnými neduhy, byli uzdraveni. Ani jedno prorocství, věc, která se měla stát, nezůstala nesplněná. Vzdalte se tedy od denominací, vedou vás do smrti!

Samuel tu jednoho dne stál a oni mu řekli: „*Chceme krále. Chceme být jako ostatní svět.*”

Samuel odpověděl: „*Nevyvolujte si krále, neboť bude brát vaše syny a dcery, bude činit to i ono.*”

Odpověděli: „*Ano, víme, že máš pravdu.*”

Samuel řekl: „*Poslyšte mě teď. Bral jsem kdy od vás peníze? Žebral jsem o své živobytí u vás? Požadoval jsem kdy, abyste mi tolik a tolik zaplatili, když vám budu držet shromáždění? Nyní sudte sami.*”

Pravil: „*Řekl jsem vám kdy něco ve jménu Pána, co by se bylo nestalo?*”

„Ne, ani jedno Samueli, nikdy jsi nás neprosil o peníze. Nikdy jsi nežádal velké věci. Samueli, je to pravda. Všechno, co jsi nám řekl ve jménu Pána, se stalo. Ale Samueli, přesto chceme svoji denominaci.”

„Pak jděte a učiňte to. Je vám to přenecháno.” Tak je to.

Můžete se domnívat, že činíte Bohu službu, avšak, jestliže opouštíte cestu Boží, a nejdete ji, jak On chce, uvedete to do stále většího zmatku. Ó, Církvi živého Boha, odpusťte mi, prosím, můj irský způsob i můj humor. V upřímnosti však a s posvěceným srdcem prosím vás, Assemblies of God, lidi jednoty, presbyteriány, metodisty a cokoli můžete být, abyste zachránili svůj život. Pamatujte na to: pojďte z toho ven.

Národy se hroutí, Izrael se probouzí... (zpěv)

Věříte tomu? Došli jsme na konec času. Rukopis je na stěně. Druhý příchod je blízký. Nevěsta je vyvolávána, vyváděna a zavražďována. To neznamená být vytažen z Církve, nýbrž z denominací. Musíte chodit do Církve, ale nepřistupujte k žádné organizaci. Ježíš chodil ke všem organizacím, nepřistoupil však ani k jedné z nich a ani jedné z nich nestránil. Ne, určitě ne. Byl však mezi nimi, neboť světlo muselo být šířeno. Zůstaňte, kde jste a šířte světlo. K tomu vás Bůh použije. Dejte vědět lidem, kteří ve svém srdci hladoví, že Ježíš je realita a že je dnes tentýž, jakým byl včera a vždy Jím zůstane.

Je možné, že muž nebo žena, plní upřímností, chtějí učinit Bohu službu a přitom zvolí převrácenou cestu. Mají pravé pomazání Ducha svatého, zaměří je ale v protikladu k Božímu plánu pro ten věk a to celé přivedou do chaosu. Věříte-li, že to je pravda, pak řekněte *Amen*. Právě jsme to četli. To celé skončilo v chaosu, protože to nečinili na Bohem připravené cestě.

Budeme se modlit.

Ó, Církvi, zde i v celém národě, poslechni dnes ráno svého pokorného služebníka. Učiníte to? Hleďte, kde jste byli ještě před několika lety, kdy toto začlo. Pohleďte, jaký kapitál z toho vy tloukli napodobitelé. Miliony a miliardy dolarů plynuly do jejich organizací. Jsou však stále ještě vzdáleni od Slova Božího. Nikoli budovami a organizacemi bude Bůh pohnut, aby nechal působit Svého Ducha. ON jej posílá dovnitř do Svého Slova, aby je přivedl k životu. Jestliže jste od počátku světa byli určeni pro toto Slovo, bude se každé slovo připojovat k druhému.

Při lidských buňkách se také nespojuje lidská buňka s buňkou psa a potom s buňkou kočky, nýbrž jsou to lidské buňky. Ten růst musí však začít s jednou buňkou. Souhlasí to? Pak řekněte *Amen*. Je-li učiněn počátek s jednou buňkou Slova, pak k tomu musí přijít ty ostatní buňky slova, aby povstalo celé Tělo.

Buďte jen dětmi, pokud se týká lásky, buďte však muži v duchu a usuzování. Posuďte, zda jsem vám řekl pravdu nebo ne. Posuďte, zda je to Slovo Boží nebo ne. Posuďte, zda je toto hodina, o níž mluvím, nebo ne. Posuďte, zda jsou tyto věci zaslíbeny. Byly potvrzeny věci, které žádný člověk na celém světě nedokáže učinit? Staly se nám ale natolik zvykem, že je necháváme přejít nad našimi hlavami. Počkej Církvi, počkej.

Je zde dnes ráno někdo, kdo Ježíše Krista dosud nezná a nestojí tu ještě ospravedlněn, takže všechny hříchy byly od vás odňaty, jakoby ste nikdy nezhřešili a chtěli byste to prožít? Pamatujte na to, jednoho dne, možná už dnes, snad v příštích pěti minutách – vaše srdce přestane bít a nejnitrnější nitro vašeho nitra vás opustí, aby se objevilo v přítomnosti Boží, abyste na základě toho, co jste učinili s poselstvím z dnešního rána, byli souzeni; na základě poselství, které vidíte.

Ne já to jsem, jsem jen potrubím, jako tento mikrofon. Nemůže nic říci, jedině když do něho budu mluvit. Ani já bych nemohl nic říci, kdyby nemluvil skrze mě Bůh. Avšak vidíte, že to Bůh potvrdil jako pravdu. Vy chcete být pravými křesťany.

Nemáme místo pro oltářní volání, avšak u toho stolu, kde se modlíte, se to může stát. Místnost je přeplněna. Nemohl bych vás volat k oltáři. Ani tu není oltář, k němuž bych vás mohl volat. Ten oltář je ve vašem srdci. Nechtěli byste dnes nechat do vás proniknout přesvědčení, že Ježíš Kristus je realita i Jeho celé Tělo? Přijměte Ho do svého srdce. Není-li dosud v něm, zdvihněte svoji ruku na znamení k Němu a řekněte: „*Pane, naplň mě Svým Slovem a Svoji přítomností, abych skrze Tebe žil.*”

Zatímco je každá hlava skloněna, všechny oči zavřeny, zdvihněte vy přítomní, i vy v celé zemi své ruce. Potom se budu za vás modlit. Víc činit nemohu. Já vás nemohu naplnit. Bůh vás žehnej. Já naplnit nemohu. Bůh žehnej tebe. Bůh vás může naplnit. Bůh žehnej tebe. Všude jsou vidět zdvižené ruce. „*Naplň mě, ó, Bože. Naplň mě.*” Děkuji sestro, děkuji bratře. Bůh ti žehnej. Bůh žehnej tebe. Bůh ti žehnej, já to vidím. Mám za to, že jsem nyní viděl většinu z těch, kdo se nyní snaží být upřímní. Chtěl bych zdvihnout své ruce s vámi.

Ó, Pane, nedej mi nikdy přijít do stavu ochabnutí. Pane, nedej, abych zůstal stát u nějaké věci. Dej, abych pronikal vpřed, Pane, až budu mít všechno splněno, co jsi pro mě zamýšlel. Ať by cena byla jakákoli, ať to cokoli stojí, jak velice i budu kritizován a jak i těžký by byl kříž, budu vzpomínat na kříž, který jsi nesl Ty.

Bratr Branham zpívá.

Drahý Bože, Slovo vyšlo. Nemůže se vrátit prázdné, nalezne někde své místo. Je-li semeno již zasazeno, bude je zavlažovat, aby rostlo. Nikdo je nemůže vytrhnout z ruky Tvé. „*Všichni, které Mi Otec dal, přijdou ke Mně a nikdo je nevytrhne z ruky Mé. Můj Otec Mi je dal před ustanovením světa.*” Když byly učiněny všechny plány, dostal Ježíš Svoji Církev – Nevěstu.

Je to falešná svatba světa s denominacemi. TY jsi přišel do tohoto světa a zemřel jsi. TY jsi jej vykoupil, TY jsi jej ospravedlnil, svět to vůbec nikdy neučinil. On jen slepě padl do pastí. Bylo to tak, jak je řečeno v písni:

*Kdysi jsem ztracen byl,
nyní jsem zachráněn,
kdysi jsem byl v Laodicei,
a byl slepý,
nyní však vidím.
Byla to milost, jež učila srdce mé bát se Boha.*

Ó, Bože, nechť vytrysknou vody pod oltářem Božím a přijdou na Tvoji Církev, na všechny zde i v celém národě, kdo ze svého srdce učinili oltář a zavodňují je, Pane, neboť rozpětí času brzy skončí. Dej jim život, vodu života, aby byli s to ležet v přítomnosti slunce a zrát, aby pak byli shromážděni do Tvé velké stodoly.

Otče, modlím se za ně. Stéblo musí uschnout. Musí zemřít, proto je mrtvé. Modlím se za pšenici, Pane, která se formuje v Tělo Kristovo. Dej, ó Pane, aby čerstvé vody Boží neustále rosili slzami radosti a porozumění jejich tváře, dokud nepřijde kombajn, aby je vzal domů. Ve jménu Ježíše předávám je Tobě všechny, Pane. Výsledek je Tvůj. Amen.

(Nějaká sestra přináší proroctví)

Ó, Bože a Otče, my Ti děkujeme. Modlíme se o posílení Tvé služebnice, naší sestry. Vzpomínám si, jak Duch jednou, když jsem přišel do její blízkosti na ni padl a ona dala totéž poselství, které dal Anděl Páně v onom dni na řece: „*Tak jako Jan Křtitel byl předeslán prvnímu příchodu Pána Ježíše, tak jsi předeslán druhému příchodu.*”

Když vidíme, jak pšenice nyní nabírá podoby, ó Bože, tak Ti děkujeme za všechno, co jsi učinil. Naše srdce jsou tak naplněna, že to nemůžeme vyslovit. Jsem tak naplněn, Pane, že nevím, co mám říci. Dík buď Tobě ještě jednou Otče, za všechno, co jsi pro nás učinil, skrze jméno Ježíše Krista. Amen.

Miluji Jej, miluji Jej ...

Nečiní vás to skutečně pokornými? Úplně vyprázdněnými? Připravenými jen pro Ducha ?

Držte se pevně Boží neměnicí se ruky ...

Kolik jich to chce činit? Zvedněte své ruce! Sáhnete přes stůl, uchopíte jeden druhého za ruku. Můžete se posadit. To je dobré. Je vám přenecháno, co chcete učinit. Slyšte pozorně. Budeme nyní společně zpívat. Toto představuje náš nepřerušovaný řetěz lásky Boží. Podali jsme si ruce, protože věříme Bohu. Držíme k sobě, protože jsme bratři a sestry, protože tentýž živý Bůh pulsuje v našich srdcích, protože věčné Slovo Boží přebývá v našich srdcích a projevuje se.

Bratr Branham zpívá.

(Jedna sestra dává poselství v jiné řeči. Bratr Branham začíná pobrukovat píseň. Jiná sestra dává výklad.)

Jak Ti děkujeme Pane, připadá nám tento posvěcený okamžik téměř jako pohřeb, neboť hledíme vstříc pohřbu tohoto umírajícího světa a této umírající Církve. Ó, Bože, sklid' rychle Svoji pšenici, Otče, přijď brzy, Pane Ježíši.

Požehnej Svůj lid, Otče, vlož upřímnost a hloubku do srdce lidí. Nechť se odvrátíme od křehkého a klamného poskakování a spustíme se do hlubokých bohatství statků Božích. Dej to, Pane. Dej, aby naše srdce trvale spočinula v lásce a čestnosti.

Požehnej Svůj lid všude, Otče. Nechť jdeme ve jménu Pána Ježíše, když budeme pouštět toto místo a mluvíme s upřímností pravdu a to co je správné. Ať mjíme

všechno převrácené, Pane. Necht' člověku, který nás počne obelhávat, rychle obrátíme svá záda, právě tak všem špinavým a neslušným vtipům a věcem světa a jdeme od toho. Pomoz nám, drahý Bože. Rozbij nás, formuj nás a utvářej v syny a dcery Boží, abychom uměli zacházet s ctnostmi Ducha svatého. Vzali jsme se za ruce a předáváme se tak Tobě. Ve jménu Ježíše Krista. Amen.